

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

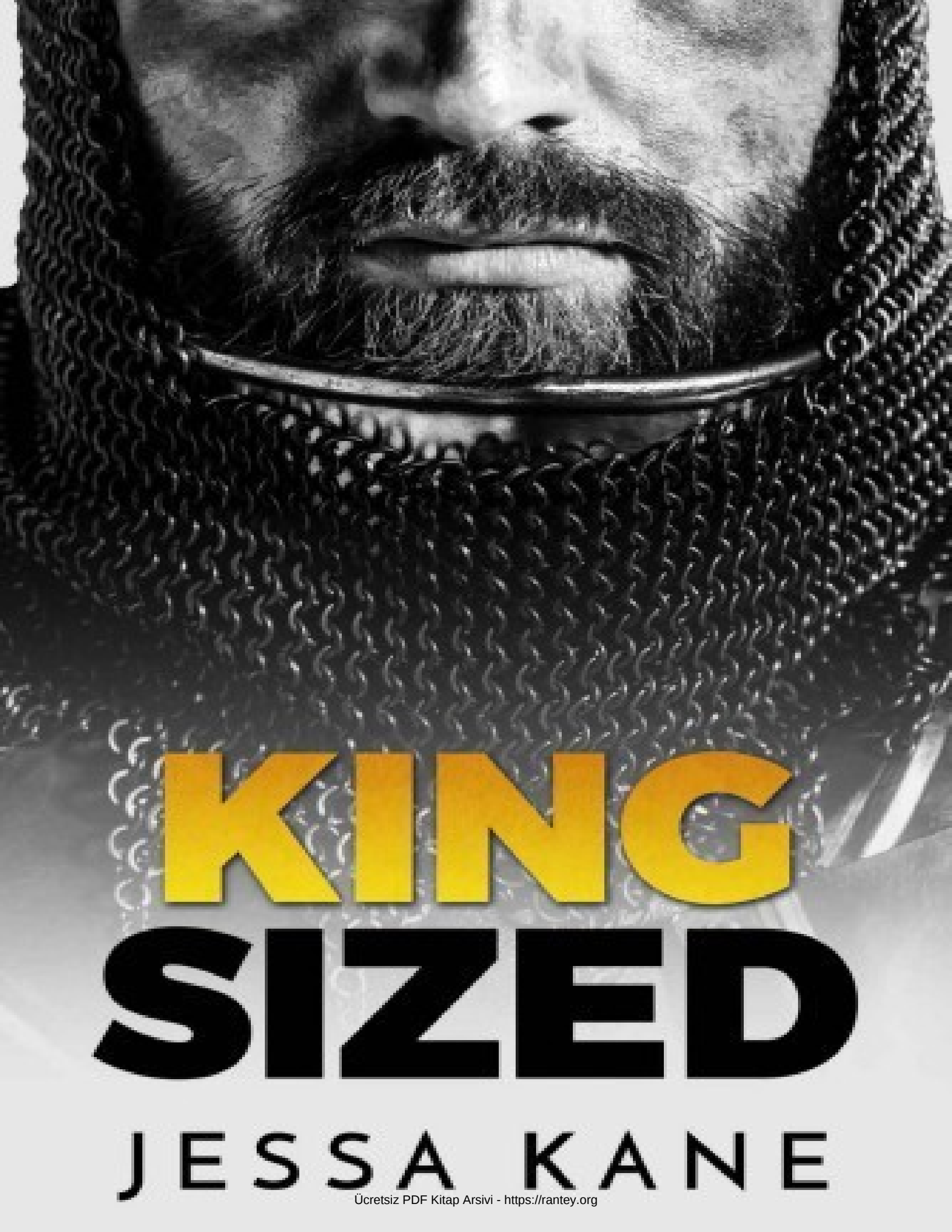
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING SIZED

JESSA KANE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KRAL BOY

JESSA KANE

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Sonsöz</u>

Bir kız ağlarken sessizce beklemek için yetiştirilmedim.

Hayır efendim.

Büyürken altı çocuğun en büyüğü ve tek erkek çocuğuydum. Bu hesaplamayı yap. Yani benden küçük beş kız kardeşim vardı ve her türlü ağlamayı yaparlardı. Her zaman. Bu durum, onları susturmanın gizli formülünü bulmak için benim çok fazla deney yapmama neden oldu. Otuz yıl ağabeylik yaptıktan sonra nihayet cevabı keşfettim.

Cevap şu: Cevap yok.

Bazen sadece gözyaşlarını boşaltana kadar devam etmek isterler ve bir erkeğin orada oturup bitene kadar başını sallaması gerekir. Bazen şeker ya da alkol işe yarar ama bu bir kumardır. Onlara güzel bir şey vererseniz, ağlamayı daha da zorlaştırabilir ve o zaman boka batarsınız dostum. En iyisi sessizce oturmak ve anlayışla başınızı sallamaktır. Ve-bu anahtar

-Eğer bir erkek için ağlıyorsa, *bütün erkekler* suçludur. Yani ben. Bütün erkekler piçtir.

Tanrı biliyor ya, şu anda kendimi prensesin yatak odasının önünde nöbet tutarken, o tüm Downsrive Krallığı duysun diye hıçkırı hıçkırı ağlarken öyle hissediyorum.

Anavatanımız için kara bir gün.

Kral ve kraliçe bugün öldürüldü. Hırsızlar tarafından. Komşu krallık Northstream'deki diplomatik bir toplantıdan dönerken.

Düşündüm de, bu Prenses Britta'yı yeni kraliçe yapar.

Ve işte buradayız, prensesin muhafızlarının on dört adamı, Britta kapının diğer tarafında hüngür hüngür ağlarken, havucun üzerindeki bir avuç topak gibi dikiliyoruz. Eğitildiğimiz gibi, hepimiz sanki tahnit kurbanlarıymışız gibi dümdüz önümüze bakıyoruz.

Tanrım, bu çok acınası.

Her zamanki gibi, karakterini ilk bozan benim. Kraliyet ailesini korurken neden hareket edemediğimizi ya da konuşamadığımızı hiç anlamadım. Sanki herhangi bir yaşam belirtisi göstermek bizi daha az etkili yapıyormuş gibi.

"Dürüst olmak gerekirse," diyorum sert duruşumu bırakarak. "Oraya kimse girmeyecek mi?"

Yanımda duran Hamish, sanki onu elektrikli bir dirgenle şok etmişim gibi sarsılıyor. "Ne yapıyorsun?" diye öfkeyle fısıldıyor ağzının kenarından.

"Sessiz ol. Dik dur. *Görev başındayız.*" "Koridorun duvarlarını tutan işe yaramaz bir aptallar sürüsüyüz." Britta özellikle acınası bir hıçkırık çıkarıyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Bu bir işkence. "Birimizin bir şeyler yapması gerekiyor."

"Burada durmak için para alıyoruz," diyor Hamish, sanki ne amaçla işe alındığım hiç aklıma gelmemiş gibi. "Zarardan korumak için."

Bu adamlar kendilerini çok ciddiye alıyorlar. Kızdırılmalarının bu kadar kolay olmasının sebeplerinden biri de bu. "Ya kız ölene kadar ağlarsa? Bunu hiç düşündün mü?"

Bazı adamlar şimdi gergin görünüyor.

İçlerinden biri titrek bir fısıltıyla, "Ben kendi adıma oraya gitmiyorum," diyor. "Bir keresinde ağlayan bir kızı teselli etmeye çalışmışım ve o da beni gözümünden dürtmüştü." "Ah şimdi, sen nasıl hayatta kaldın?" Kaşlarını kaldırarak grubun geri kalanına hitap ediyorum. "Bu kadar mı yani? Hepiniz ağlayan bir kızıdan korkuyorsunuz.

kız?"

"Çok çirkinleşiyorlar," diye nefes alıyor Hamish. "Böyle aşırı heyecanlandıklarında, senin zayıf noktayı bulurlar ve onu kullanırlar. Erkekliğinizi içinizden söküp çıkarıyorlar."

Diğer muhafızlar bu derin gözlem karşısında başlarını sallıyor ve ben de başımı sallıyorum. Bu zavallı adamlarla çalışmak için demircilik işimi bıraktığıma inanamıyorum.

Aslında buna inanabilirim.

Saray muhafızlarına katılmamın nedeni, yatak odasında ağlayarak kalbini kırmaktı.

Ama işe yaramaz karasevdamı düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü tam olarak öyle. İşe yaramaz. Britta'yı aylardır koruyorum ve bir kez bile bana doğru bakmadı. Dürüst olmak gerekirse, bu biraz şaşırtıcı. Çoğu insan bana bakar. Beni gözden kaçırmak *çok* zor. Bir metre beş santim boyunda ve *cehennem gibi iriyim*. Yemek yemeyi severim ve bu belli olur. Hem de çok. Çirkin bir orospu çocuğu olduğumdan bahsetmiyorum bile, tamamen kırmızı tenli ve yara izliyim. Eğri bir burnum var. Bu yüzden Britta'nın her gün en ufak bir onaylama olmadan yanımdan geçip gitmesi biraz garip.

Muhafızlara katılırsam herhangi bir *ilişkinin* gelişmesini beklediğimden değil.

Tanrı aşkına, hayır.

Hayal görmüyorum.

Sadece onu korumaya yardım etmek istedim. Onu ilk gördüğüm andan sonra ne doğru düzgün uyuyabildim, ne yemek yiyebildim, ne de ütüye şekil verebildim; geceleri uyanık yatıp güzel, genç prenses ve onun melek gibi gülümsemesi için endişelendim. Hiçbir zaman kraliyet törenlerine katılmamış biri olarak, evimin önünden geçen alayı sadece şans eseri yakalayabildim. Bir haftalık huzursuzluktan sonra görev için başvurdum. Bana şöyle bir baktılar ve gerekirse darbe alabilecek yapıda olduğuma karar verdiler.

Öyleyim.

Ama ben kızların ağlamasını dinlemek için yaratılmadım. Ve kesinlikle *bu* kız değil. "Tamam. Tamam." Kaskımı çıkardım ve taş zemine bıraktım.

"Ben giderim."

Hamish'in yüzü kızarır. "Delirdin mi sen? İçimizde en korkutucu olan

" "Teşekkürler."

Metal göğüs zırhını başımın üzerinden kaldırıp miğferimin yanına bırakıyorum. Göz ucuyla birkaç adamın haç çıkardığını görüyorum. Ama onları görmezden geliyorum, bir elimle ağır pirinç kapı koluna sarılıyorum ve prensesin -şimdi kraliçenin- yatak odasına giriyorum.

İçerisi çoğunlukla karanlıktır, bir avuç aplik ıslıl ıslıl yanmaktadır.

Duvar.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim ama çok daha büyük olmasını bekliyordum. Üzerinde

Odanın bir ucunda yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünü gösteren üç pencere, diğer ucunda ise kocaman bir yatak var. Ortasında ağlayan küçük figür, mobilyanın daha da büyük görünmesini sağlıyor.

Kalbim bu manzarayı
protesto ediyor. Zavallı kız.

Kız kardeşlerimin hiç böyle trajik bir şey gelmedi. Bunun için tamamen donanımsızım.

Gardiyanların haklı olduğundan bahsetmiyorum bile. Ben korkutucuyum. Çocukluğumdan beri evlenemeyeceğim söylenir. *Bir kadın seni beslemek için gün doğumundan gün batımına kadar yemek yapmak zorunda kalacak!* Bu en popüler hakaretlerden biridir. Sarayda çalışmaya başladığımda, saldırıları önlemek için beni duvarların dışına gönderme konusunda ciddi tartışmalar oldu. Bunu gerçekten düşündüler.

Prensese karanlıkta bu şekilde yaklaşmak akıllıca olmayabilir ama başka bir seçenek göremiyorum. Onu teselli edecek başka kimse yok.

"Prenses Britta," diyorum, kraliçe unvanından vazgeçerek. Ne de olsa henüz taç giymedi ve bu, ailesine karşı işlenen suçların sarsıcı bir hatırlatıcısı olabilirdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Nefes nefese kalır ve oturur pozisyona geçer.

Görünmez bir yumruk göğsüme çarparak beni sarıyor.

Yüce Tanrım, şişmiş, gözyaşı lekeli yüzüyle bile, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık... ve bunu bu kadar çok fark etmeyi bırakmam gerekiyor. Uzun, kuzguni siyah saçlı ve zümrüt gözlü bu kız kraliyet ailesinden. Ben mütevazı bir muhafızım. Aşağı tabakadan bir adamım. Onu süzmeye hakkım yok. Hem de hiç.

"Kimsin sen?" diye mırıldanıyor, narin burnunu çekiştiriyor.

Ama Tanrı'ya şükür korkmuş görünmüyor. Belki de gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ve ışıkla birlikte beni doğru düzgün göremiyor.

"Rexington Monroe, Prenses." Selam veriyorum. "Bana Rex diyebilirsiniz. Muhafızlarınızdan biriyim."

Göz kırıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim, Prenses. Ama ağlamak için birini kullanabileceğinizi düşündüm.

.."

Bir vuruş geçer. "Ağla...at?"

Bir kez başımı salladım. "Benim beş kız kardeşim var. Onlara yardımcı oluyor gibi görünüyor.

bir şeyler bulup acınızı biraz olsun dindirebilirsiniz."

Britta huşu içinde bir ses çıkarır. "Beş kız kardeş. Çok güzel olmalı." "Affınıza sığınarak söylüyorum, öyle değil. Sık sık akli dengelerini kaybediyorlar."

"Oh." Nefesini içine çekiyor. "Az kalsın gülüyordum."

Göğsümde bir şey ısınıyor. Daha önce hiç ısınmamış şey. "Gülmek sorun değil," diyorum, yatağa doğru bir adım atarak. Ve bu yeni açıdan, beyaz örtünün altından görünen düzgün çıplak bacağını, pürüzsüz, kadınsı bir omuzdan aşağı sarkan geceliğini görebiliyorum. *Bakmayı kes.* "Muhtemelen önünüzde ağlayacağınız çok şey var Prenses, o yüzden mutlu anlara izin verin."

"Böyle bilge bir muhafızım olduğunu kim bilebilirdi?" diye mırıldanıyor, sesi biraz boş çıkıyor. "Ne zamandır sarayda çalışıyorsun, Rex?"

Tanrım, adımı söyledi. *Bu kadar*

büyütme. "Aşağı yukarı birkaç

ay."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Resmi olarak tanışmadığımız için özür dilerim. Ben... şey, bir kızın on dört koruması olması utanç verici değil mi? Sanki

Sizlerin beni takip etmekten, manzara resimleri yapmamı ve keman dersleri almamı izlemekten daha önemli işleriniz yok. Küçümsemenize tanık olmaktan korktuğum için hiçbirinizin gözünün içine bakmaya korkuyorum. Ve *can sıkıntısına*."

Anlattıkları o kadar sevimli ve beklenmedik ki pencereden atlamak zorunda hissediyorum kendimi çünkü hiçbir şey böylesine tatlı bir dürüstlüğün üstüne çıkamaz, o yüzden varlığıma son verebilirim. Bunu yapmamamın tek nedeni daha fazlası olması.

"Ve siz gardiyanlar burnunuza konan bir sineği bile kovalayamıyorsunuz. Ne kadar *korkunç*. Bu beni o kadar kötü hissettiriyor ki sizi görmezden gelmeyi öğrendim, ki bu muhtemelen daha kötü. En azından sineklere vurmayı teklif edebilirdim. Çok üzgünüm, Rexington. Ne harika bir isim. Ve ben sizi görmezden geldikten sonra bile, işte buradasınız, bana sempati ve teselli öneriyorsunuz. Bu kadar kaba olduktan sonra bunu kabul etmemeliydim."

"Bunu kabul *etmelisin*," diye boğazımdaki iplik yumağının etrafından dolanıyorum. "Özür dileyecek bir şey yok. Ve doğruyu söylemek gerekirse Prenses, diğer muhafızların burunlarındaki sinekleri kıpırdatmaya çalışmalarını izlemek biraz komik. Bu tür bir eğlenceye paha ."

Gülüyor.

Ama hemen hıçkırıklı bir ağlamaya dönüşür. "O zaman ben de sana ağlamayı çok isterim."

"Evet öyle." Yatağının köşesine oturmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. "Ben sadece burada olacağım, güzel ve sessiz. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Prenses hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Örtüyü itiyor ve yatakta bana doğru sürünüyor, beyaz gecelik minyon bedenini sarıyor, ay ışığı omuzlarını, gözyaşı lekeli yanaklarını yıkıyor.

Ve kalçamın hemen yanında küçük, sıkı bir top gibi kıvrılıyor.

"Tamam, işte başlıyoruz," diye burnunu çekiyor ve başka bir ağlama krizine giriyor.

İlk başta tek yaptığım orada oturmak, göğsüm şeytan gibi yanıyor. Ama sonunda elim kendi kendine hareket eder gibi oluyor, nasırlı, değersiz parmaklarım onun uzun, kuzguni saçlarını okşuyor. Böyle bir özgürlüğe sahip olduğum için kırbaçlanmalıyım. Yine de beni durdurmuyor, bu yüzden her seferinde biraz daha güvenle yapıyorum.

Ama yaklaşıp başını kalçama yasladığında donup kalıyorum. Şimdi ne yapacağım?

Bu kesinlikle uygunsuz. Onun yastığı gibi davranmayı bırak, burada bile olmamalıyım. Bu yapılmaz. O on sekiz yaşında bekâr bir kraliyet mensubu ve bu edep ihlali bir skandal olur. Özellikle de ben alçakgönüllü bir muhafız olduğum için. Eski bir demirci. En iyi günümde bile bu müstakbel kraliçeye layık değilim.

"Sarılmayı istesem küstahlık etmiş olur muyum?" Britta karanlığa doğru fısıldar.

Şimdi tehlikeli bir bölgeye girdik. Üniforma pantolonumun içinde ve saatlerdir hıçkırarak ağladığı için bunun beni bir canavar yaptığından oldukça eminim. İronik bir şekilde, benim aletim bir çeşit...alet. Sempatî gibi şeyler pek umurunda değil. Sadece bu yumuşak, muhteşem güzelliğın yakınlaşmak istediğini biliyor. Ve doğası gereği bir koruyucu olarak, prensesi kollarımla sarma şansına sahip olmak kanımın hızlı akmasına neden oluyor. Hızlı ve güneğe doğru. "Küstahça değil, hayır," diyorum sonunda, sesim uğursuzca kalınlaşarak. "Ama bu uygun olmaz, Prenses."

Doğrulup gözlerini ovuşturuyor ve gözle görülür bir şekilde kendini toparlamaya çalışıyor. "Özür dilerim. Çok haklısınız." Burnunu çekiyor. "Kız kardeşlerine sarılıyor musun?"

"Ara sıra, evet."

Daha yumuşak, tereddütlü bir ses tonuyla, "Kız kardeşinmişim gibi davranamaz mısın?" diyor.

Bunun üzerine neredeyse sarayı gülmekten kırıp geçirecektim. "Bundan çok şüpheliyim."

Cevabım kafasını karıştırmış gibi görünüyor, ama kesinlikle ayrıntıya girmeyeceğim.

"Anlıyorum REXINGTON," diyor cesurca.

Göğsümün acımamasını dileyerek homurdanıyorum.

"Ailem bana hiç sarılmadı. Sadece yanaktan öperlerdi. Düşündüğümde hiç öpücük aldığımı sanmıyorum." Burnu kırışıyor. "Gerçi bir keresinde yüzmeyi öğrenirken dibe batmıştım. Eğitimcim kollarıyla beni sarıp tekmeleyerek yüzeye çıkarmak zorunda kalmıştı, sanırım bu da sayılır, değil mi?"

Pencereden atlayış gittikçe daha iyi görünüyor.

"Beni burada öldürüyorsun, bunu biliyor musun?" Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Buraya gel o zaman. Sana sarılacağım. Sadece bir tane. Çıldırma."

"Gerçekten mi?" Dizlerinin üzerine çöküyor, bir an için ellerini sıkıyor, sanki sarılmanın doğru mekânı olduğunu bilmiyormuş gibi. Ben de kollarımı açıyorum ve o da gülümseyerek kollarımın arasına giriyor, bu. Mahvoldum. I

Hayatımın geri kalanında kalbimi ellerinde tutacağından zaten şüpheleniyordum, ama bu anlaşılmayı mühürledi.

Bana nasıl bu kadar mükemmel uyabilir?

Onun üç katından daha büyük olmama rağmen yüzü sanki milyonlarca kez oradaymış gibi tam boynuma düşüyor. Küçük göğüsleri göğüs kaslarıma çarpıyor, ince gövdesi ekstra büyük göbeğimin etrafında kıvrılıyor. Bağımlılık yapacağından korktuğum bir şekilde birbirimize kenetleniyoruz.

"Bu harika," diye fısıldıyor, kolları boynuma daha sıkı sarılıyor.

Ve sonra kucağıma tırmandı.

Neredeyse tavana çarpacaktım.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Ben bir beyefendiyim. Her zaman öyleydim. Ama kucağımdaki lezzetli poposu bana korkunç şeyler düşündürmüyormuş gibi davranmam. Britta'nın ne kadar bakire olduğu gibi. Bacaklarının arası, kık yanaklarının arası. Her iki yerde de bir düğümden daha sıkı olurdu.

kıvranırdı, tüm o yumuşak, altın teni benimkinin üzerindeydi. Adımı mırıldanırdı.

Yeterli.

Yine de kollarım masum prensesi sınıksız sarıyor, kucağımda sallıyorum.

"Sadece birkaç dakika daha, aşkım. Tamam mı?"

Aşk mı?

Aklını mı kaçırdın sen, prensese "aşk" diyorsun?

Britta bana bakıyor, göz kapakları yarı açık ve sonunda ağlamayı bıraktığını fark ettim. Ben de yardım ettim. Bu beni gururla dolduruyor. "Bir süre benimle yatar mısın lütfen?"

"Bunu yapamam," diye , nabzım kulak zarlarıma çarpıyor.

"Oh. Biliyorum." Yüzü boynuma daha da sokuluyor ve kadınsı bir memnuniyetle iç çekerek aletimin zonklamasına neden oluyor. Acı verici bir şekilde. "Bunu sormak aptalca bir şeydi."

Aklından geçeni söyleme. Söyleme. "Sanırım bana seninle yatmamı emredebilirsin. O zaman fazla seçeneğim olmazdı."

Nefesini içine çekiyor ve beni azarlayacağını, suratına tokat atacağını, saraydan dışarı atacağını düşünüyorum. Onun yerine, "Bu harika bir fikir!" diyor. Mükemmel, yay şeklindeki dudaklarını ıslatıyor. "Yatağıma uzanmanı ve ben uyuyana kadar bana sarılmanı emrediyorum, Lexington Monroe."

Kendi sonumu hissederek, aşık bir aptal gibi ona doğru koşuyorum. "Prenses için her şeyi yaparım."

Britta kucağımdan iniyor, elleri ve dizleri üzerinde yastıklara doğru sürünürken kıcı seksi hareketlerle benimle alay ediyor, kendini yorganın altına atıyor ve beni takip etmemi işaret ediyor. Yatağın benim ağırlığım altında gıcırdaması ve inlemesi aşağılayıcı ama mobilyaları kırmadan yatak başlığına ulaşmayı başarıyorum ve başımı yavaşça Britta'nın yanındaki yastığa koyuyorum.

"Ben yorganın üstünde kalacağım," diyorum kısık sesle.

"Tamam," diye neşeyle cevap veriyor, yeşil gözleri parlıyor.

Ve sonra prenses, tüm lanet krallığın gelecekteki kraliçesi, bana doğru sokuluyor, küçük ellerini göğüs kaslarımın arasına sıkıştırıyor. Kollarımı ona doluyorum ve dişleriyle bana gülümsüyor, beni gezegendeki herhangi bir kadın için mahvediyor ve ölü bir uykuya dalıyor, nefesi boğazımı ısıtıyor.

"Tebrikler," diyorum karanlığın içinde. "Boku yedin."

Tacı giyen baş .

Böyle derler ve bu doğrudur.

Çünkü bu taç yaklaşık 70 pound ağırlığında.

Dürüst olmak gerekirse, bir hafta içinde bir gladyatörün boynuna sahip olacağım. Bir şeyler yapılmalı. Belki papatyalardan bir taç takabilirim? Ya da hiç taç takmam? *Bu* daha iyi olurdu. O gösterişli, mücevherli şeyi başkasına verip tüm zor kararları onların almasını sağlayabilirim. Günlerimi nehirde yüzerek ve soneler yazarak geçiririm.

Annemin eskiden oturduğu tahtta oturuyorum.

Bir saat önce, özel bir törenle alelacele kraliçe ilan edildim.

Şimdi saray danışmanı Richard birçok soruyla karşımda duruyor. Hiçbirine verecek cevabım yok.

Ben akıllı bir kıyım. Bence öyleyim. Öğretmenlerim de öyle söyledi. Hayatım boyunca bu büyük salonda oturdum ve ailemin kararlarını, yargılarını, fikirlerini dinledim. Odaklanamamamın muhtemelen duvarın yanında duran dev muhafızla çok ilgisi var. Her zamanki gibi dümdüz karşıya bakıyor, dün gece bana gösterdiği nazik anlayıştan eser yok. Hiç karakteri yok. Ama zırhının altında gizlendiğini *biliyorum*. Onun mizahına, şefkatine ve *bilinen evrendeki en güzel kucaklaşmalara* tanık oldum.

Sadece bir sarılma yaşamış olmamın önemi yok.

En iyisinin onda olduğunu bilmek için diğer kucaklamaları test etmeme gerek yok. Sıcacık, yastıklı, güvenli ve şefkatli. Dün gece hayatımın en derin uykusuna dalmadan hemen önce, ağzının saçlarımın üzerinde gezindiğine ve bu basit hareketin bana... rüyalar verdiğine yemin edebilirim. Gün ışığında yanaklarımı kırmızıya boyayan rüyalar.

Rexington Monroe'yu rüyamda çıplak gördüm. *Utanmalıyım*.

Bu sevgili adam bana büyük bir nezaket gösterdi ve ben burada onun... heyecan verici büyüklükteki vücudunu nesneleştiriyorum. Azizler yaşıyor, eğer kale düşseydi, muhtemelen tek eliyle onu destekleyebilir ve ter bile dökmezdi. Göbeğinin etrafında ağırlık var, kalçaları ve arka tarafı kalın, geçilmez kas ve yağ kütleleri. Kolları büyük, etli silahlar gibi. Diğer muhafızları okul çocukları gibi gösteriyor. Yine de bana karşı çok nazikti.

Vücudunda kesinlikle kıl var. Soru şu ki, ne kadar? Ve nerede?

Kaba mı? Onunla oynamamı ister mi?

Derhal dur, Britta. Utanç vericisin.

"Şimdi, Kraliçe Britta," dedi Richard. "Bunun sizin için çok zor bir zaman olduğunu biliyorum ama gördüğünüz gibi savunmasız bir durumdayız. Tahtta bir kral olmadan, Downsriver düşmanlarımıza karşı savunmasız görünebilir. Mümkün olan en kısa sürede bir koca bulmanız krallığın yararına olacaktır."

Omurgam dikleşti. "Bir koca mı?"

Nedense bakışlarım Rex'e kayıyor. Hâlâ dümdüz karşıya bakıyor ama yanağındaki bir kas gerilmiş durumda.

"Evet, Kraliçe. Babanızın tacını giymeye uygun bir koca."

"Anlamıyorum," diyorum, şakağımdaki ani çarpıntıya masaj yaparak. "Bir liderden yoksun değiliz. Krallığa rehberlik edebilecek kapasitedeyim."

Çoğunlukla.

Tamam, zar

zor.

Ama öyle olana kadar numara yapabilirim. Yapamaz mıyım?

Diğer üç krallıkla paylaştığımız bu küçük kıta birdenbire oldukça geniş görünmeye başladı. Kaynaklar için liderlerine bağlı olan insanlarla dolu. Geçim kaynakları ve aileleri için. İrlanda ve Büyük Britanya arasındaki denizde yer alan kıtamızın ortasından geçen bir nehir var. Kudretli nehrin her iki tarafında iki imparatorluk bulunur ve biz en güneydeyiz. Her birimizin sunacak özel malları var ve diğer uluslarla ilişkilerimizin barışçıl olduğunu varsayıyordum, ancak krallıklar arasındaki politika hakkında çok az şey bildiğimi düşünmeye başlıyorum.

"Evet, elbette bize rehberlik etme yeteneğine sahipsiniz Kraliçe. Ama diğerleri... şüpheli diyebilir miyiz? On sekiz yaşında bir kızın saldırılara karşı savunma yapabileceği ya da stratejik kararlar alabileceği konusunda." Richard duraksıyor, parmaklarını seyrelimiş gri saçlarında gezdiriyor. "Bu zamanı senin için daha da zorlaştırmak istemem ama ailene yapılan saldırının sadece bir soygun olmadığı anlaşılıyor. Komşu krallık Northstream'den kiralanan suikastçilerdi."

Kanım oldu. "Suikastçılar mı?"

"Evet."

"Neden? Northstream ailemi öldürerek ne elde etmeyi umuyor?"

"Sadece tahminde bulunabiliriz Majesteleri, ama..." "Lütfen." Öne doğru eğildim. "Açık konuş."

Richard başını sallar. "Kuzey Akıntı'nın kralı hırslı biri. Downsriver ile bir savaşı kışkırtmak istemiş olabilir. Ve tahtta kral ve kraliçe olmadan, zaferin kaçınılmaz olduğunu düşünebilir."

"Anlıyorum. Ve eğer evlenirsem, bir savaştan kaçınabiliriz. Ya da bir tane kazanırız."

"Evet, Majesteleri. Aklımda iki seçenek var. İkisi de prens. Onlardan biriyle evlenmek sadece Downsriver'ı güvence altına almakla kalmaz, aynı zamanda başka bir krallıkla da ittifak kurar."

Yanıt olarak mırıldanıyorum, sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Keşke bu büyük kararları benim vermediğim dün sabaha geri dönebilseydim.

Bir kez daha dikkatim Rex'e yöneliyor ve o koca ellerini yumruk yapmış, göz ucuyla beni izliyor.

Ortama bir mızrak saplanmış gibi görünüyor.

Eğer bir koca alırsam, ona bir daha asla sarılamayacağım.

Birden o sarılmalardan biri için o kadar endişelendim ki boğulabilirim.

"Bana düşünecek çok şey verdin Richard," diyorum, bu ağır tacı koridorun öbür ucuna fırlatmaya hazır bir şekilde. "Gün bitmeden sana kararımı vereceğim."

Richard gergin bir şekilde güler. "Majesteleri, özür dilerim ama bu konuda hızlı hareket etmemiz konusunda ısrar etmeliyim. Prenslere haber gönderdim bile. Yarın burada olacaklar."

Tepkimi güçlkle bastırıyorum. Bir danışmanın, amirinin açık onayı olmadan bu büyüklükte kararlar vermemesi gerekir. Bu durumda... benim. Ama o beni çocukluğumdan beri tanır. O benim vaftiz babam. Yapılacak en doğru şeyin onu uyarmak olduğunu bilsem de, bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Saray sarayının tüm üyeleri buradayken olmaz. Dahası, belki de haklıdır. Belki de bu bekleyebilecek bir şey değildir ve onun proaktif tavrı için minnettar olmalıyım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bu da bir *anlaşma sayılmaz*.

Yapmak istediğim son şey askerleri -Rex gibi askerleri- ölmeleri için bir savaşa göndermek. Peki ya şu anda yönettiğim insanlar? Ya öldürülürlerse ya da evlerini kaybederlerse? Ya sevdiklerini? Bunun olmasına izin veremem.

Ama tek seçeneğim korunmak için bir prensle evlenmek mi?

Mutlaka başka bir yolu olmalı. Biraz hava almaya ihtiyacım var, ayaklarımı itiyorum.

Yükseltilmiş taht platformundan aşağı inmeye başladığımda aklıma bir düşünce geldi. Evlilikten kaçamama ihtimalim var ama ben hala kraliçeyim. var, değil mi?

"Richard," diyorum, çenemi kaldırıyorum, taç aşağı kayınca kaşlarımı çatıyorum ve onu yukarı itmek zorunda kalıyorum. "Bugünden itibaren on dört yerine sadece bir muhafıza ihtiyacım olacak."

Bembeyaz oldu. "Ama Majesteleri, eğer bir şey varsa, *daha fazla* Artık kraliçe olduğunuza göre koruma-"

"Rexington Monroe'yu kişisel korumam olarak tutacağım," diye geveliyorum, cesaretimi kaybetmeden önce ve aman Tanrım. Onun adını yüksek sesle söylemek beni ürpertiyor. "Diğer on üç cesur adam Downsrive sokaklarına yerleştirilecek. Babamın pazarın yakınlarında suç oranının arttığından bahsettiğini hatırlar gibiyim. Orada krallığa daha iyi hizmet edebilirler. Teşekkür ederim."

Başka bir tartışmayı beklemeden büyük salonun orta koridoruna doğru hızla ilerliyorum.

Becerim beni şaşırtıyor ama belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Rex'le aynı hizaya geldiğimde duvarı itiyor ve beni takip ediyor, büyük gölgesi beni arkadan yutuyor. "Sanırım yüzmeye gideceğim," diyorum omzumun üzerinden ona gülümseyerek.

Bir inilti mi duyuyorum yoksa bu benim hayal gücüm mü?

Çocukluğumdan beri bu özel su girişine gelirim,
Gerçi uzun zaman oldu. Özellikle göğüslerim olduğunda buraya çok daha az
gelmeye başladım. On dört asker beni izlerken ıslak iç çamaşırlarımla
dolaşamazdım, değil mi?

Rex'in önünde bunu yaparken neden kendimi
güvende hissettiğimi bilmiyorum. Ya da belki
güvenli doğru kelime değildir.

Kendimi Rex'e karşı cesur olmak isterken buluyorum.

Dün gece kocam olmayan bir adamla yatmak mı? Bu inanılmaz derecede
cesurcaydı.

İki gencin böylesine uygunsuz bir pozisyonda yakalandıktan sonra
evlenmeleri alışılmadık bir durum değildir...

Evlen.

Rex'le yakalansaydım, ailem onurumu kurtarmak için zorla evlendirir
miydi? Yoksa örtbas etmeye mi çalışırlardı?

Kraliyet ailesinden olmadığını düşünürsek
muhtemelen ikincisidir. Ama düşünmek için ilginç
bir şey, değil mi? Rexington Monroe ile evlenmek.

Eğer bir krallığı güvende tutabilecek biri olsaydı, bu o olurdu, değil mi?

Beni güvende tutmak için kesinlikle fazlasıyla yeterli. Dikkatli bakışları
ve dengeli duruşu bana bunu söylüyor. Elini kılıcının kabzasına dayamış, koyu
kahverengi gözleriyle girişi çevreleyen ağaçları tarıyor. "Rahatlayabilirsin,
Rex," diyorum, sonunda başımdaki tacı çıkarıyor ve boynumdaki ani basınç
kaybından dolayı iniliyorum. "Kimse bize pusu kurmayacak."

"Saygısızlık etmek istemem ama bu konuda endişelenmek
bana düşer, Majesteleri." "Lütfen bana Britta diyebilir
misiniz?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. Dikkati boynumun ağrıyan kaslarını
yoğuran elimde yoğunlaşıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, taç çok ağır."

Rex homurdanıyor, parmakları kılıcının üzerinde esniyor. Bana kendisi
masaj yapmayı mı düşünüyor?

Bu düşünce meme uçlarıma doğru bir his oku gönderiyor ve elbisemin
korsajının içinde çakıl taşları oluşturarak görüş alanımın kenarlarını
bulanıklaştırıyorlar.

"O zaman prenslerden biriyle mi evleneceksin?" Rex bana yarı
bağırıyor. "Henüz karar vermedim. Ama onlarla tanışmaktan zarar
gelmez."

Homurdanıyor.

Kısa kesiyorum. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır, aşkım. Elbette hayır," diye iç geçiriyor, parmak eklemleri kılıcının kabzasında bembeyaz. "Koşullara kızgıyım. Senden bu kadar saçma bir şey yapman istendiği için kızgıyım."

"Neden saçma olsun ki? Bir ittifak uğruna kraliyet ailesinin evlenmesi olağan bir durum. babam hayatta olsaydı, muhtemelen eninde sonunda ayarlanırdı." Gümbürdeyen yüz ifadesini görmezden gelerek terliklerimi çıkardım. "Evlenmek için savaştan kaçınmaktan ve kayıplardan sorumlu olmaktan çok daha kötü nedenler var."

"Sen sorumlu olmazsın," diye homurdanıyor. "Northstream'in kralı sorumlu olur."

"Hayır. Eğer onu durdurma gücüm varsa, bunu yapmak zorundayım, yoksa sorumlu ben olurum."

Rex bir küfür savurarak adım adım uzaklaşır, arkasını döner ve ayağını yere vurarak geri döner. "Madem sordun, sana neyin saçma olacağını söyleyeyim. Krallığı tek başına yönetebilecek durumdayken kendini beğenmiş bir prensle evlenmek."

Dudaklarım seğiriyor. "Gösterişli olacaklarını nereden biliyorsun?" Yüzünde saf bir tiksinti ifadesi var. "Sadece olacaklar."

Gülmemek için ağzımı düz bir çizgi halinde bastırıyorum. Görünüşe göre Rex'in kişiliğinin birden fazla modu var. Dün gece tatlı ve rahatlatıcıydı. Bugün ise huysuz bir ayı. "Yüzmeye gelmek ister misin?"

Kollarını kavuşturarak rahatsız bir şekilde kayıyor. "Hayır, teşekkür ederim. Ama sizden dikkatli olmanızı rica edeceğim, Majesteleri."

"Ters takla sayımı sınırlandıracağım."

Şimdi gülümsemeyle savaştan o gibi görünüyor.

Rex koca gövdesini hafifçe çevirerek bana bir nebze mahremiyet sağlarken, beni korumak için görüş alanında tutmaya devam ediyor. Çabucak elbisemi çıkarıp çimlere fırlatıyorum ve terliğimi giyerek suya giriyorum.

Su girişi ılık ve berrak. Beni karşılıyor, yüzeyin altına inmem için beni çağırıyor ve ben de öyle yapıyorum, nefes almak ve güneş ışığının yüzümü ısıtmasına izin vermek için yukarı çıkıyorum. Dün uzundu ama bugün daha da uzundu. Ama çocukken geldiğim bu yer, tanıdıklığıyla kederimi yatıştırıyor. Annem ve babamla yakın bir ilişkimiz yoktu ve çoğu zaman siyasi işlerle meşgul olurlardı ama birbirimizi kendi tarzımızda severdik. Sevgiyle. Saygıyla. Ve onları tahtlarında görmeyi özleyeceğim.

Tam tekrar yüzeyin altına batmak üzereydim ki vücuduma bir kramp girdi.
aya

k "Ow!"

par Rex çoktan zırhını çıkarıp suya atlıyor,
ma

ğı.

Kılıcını çekmiş. "Britta," diye , paniklemiş bir halde. "Ne oldu?" "Bana adıyla hitap ettin!" Soluğum kesildi, titreyerek.

Şakağında bir damar tıkanıyor. "Acı içinde bağırdın. Neyin var?" "Sadece ayak parmağıma kramp girdi." Bükülmüş hissi hemen tüm vücuduma yayıldı.

ayak. "Oh. Ow!"

"Lanet olsun." Kılıcını bırakan Rex beni sudan çıkardı, güçlü sağ koluyla göğsüne yasladı ve sol eliyle ayağıma masaj yaptı. "Burası mı aşkım?"

Sert bir iç çekişle yanağımy göğsüne bastırıyorum. Tanrım, bu adam tarafından kucaklanmak muhteşem bir duygu. Tüm dünya yıkılsa bana bir toz zerresinin bile ulaşmasına izin vermez. "Evet. Tam orası. Teşekkür ederim."

Bacaklarımı beline doladığımda, yemin ederim bunu kolları tüm ağırlığımy taşımak zorunda kalmasın diye yapıyorum. *Yardımcı* olmaya çalışıyorum. Ama Tanrım, vücudunun kalın gövdesinin bacaklarımy arasında olmasının bu kadar iyi hissettirmesini beklemiyordum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, daha yakına sokuluyorum - midelerimizin arasında kalın bir çıkıntıyla karşılaşıyorum.

Rex kıpırdamadan duruyor, nefesi kulağımda çınlıyor. "Ah, aşkım. Bu uygun değil."

"Bu da ne?" Kalçalarımy oynatarak fısıldıyorum.

Dişlerinin arasından tıslıyor. "Bu benim asla endişelenmene gerek kalmayacak bir parçam. Özür dilerim. Sen bana bu şekilde yapışmışken... tepki vermesini engellemek çok zor. Islak, güzel ve diğer şeyler."

Bu bir ereksiyon. Tabii ki ereksiyon. Yıllardır sağlık ve anatomi hakkında bir şeyler öğreniyorum. Sadece erkek vücudunun şeması penisi çok küçük gösteriyordu. Başparmak gibi.

Bu benim yatak direğim kalınlığında. Süt sürahisi uzunluğunda.

"Dün gece de böyle miydi?" Heyecanımı bastıramayarak boynuna doğru fısıldıyorum.

Yutkunduğunu duyuyorum. "Bunu söylemekten utanıyorum, evet Britta. Sen bana öyle bastırırken çok sertleşmişim. Ne dersenem deneyeyim bir türlü geçmedi."

Zevk karnıma doğru kayıyor, yapışkan ve sıcak. "O halde beni arzuluyorsun," diye nefes alıyorum. "Koymak istiyorsun-"

"Aman Tanrım. Bu cümleyi sakın bitirme," diye homurdanıyor. "Ben senin muhafızınım. Seni bu şekilde tutmamalıyım bile. Buna hakkım yok."

"Ama bana sarılman hoşuma gidiyor."

Rex geri çekilir, yüz ifadesi kuşkuludur. "Neden? Senin gözlerin yok mu Britta?"

Kaşlarım birbirine çarptı. "Bu da ne demek şimdi?"

Başını iki yana sallar. "Britta, lanet olası bir orman canavarına benziyorum.

Yaralı, ağır ve kıllı-"

Ha! Biliyordum!

"Ve sen... şey, senin bir aynan var. Sen bir melekten farksızsın. Aramızdaki farkları görmüyor musun?"

O konuşurken, elleri baldırlarımı şekillendirmeye başladı, avuç içleri her birinin kıvrımlarında yukarı ve aşağı hareket ediyordu. Sanki hareketin farkında değilmiş gibi. Ve onu durdurmak için kesinlikle bir şey söylemeyeceğim, çünkü sert ellerinin sıyrıkları cennetin ta kendisi, uzuvlarım boyunca ateşli karıncalanmalar gönderiyor. "Anlamıyorum. İki insanın aynı vücut tipinde olması gerektiğini mi söylüyorsun-"

"Yapma. Bitir. Bu cümleyi." Elleri şimdi dizlerimin üzerinde geziniyor, beni uyluğumun ortasından kavırıyor. "Hadi seni giydirip saraya geri götürelim Prenses."

O da öyle diyor. Ama gözleri ağzıma odaklanmıştı.

"Belki de onun yerine beni öpmelisin," diye mırıldanıyorum, yüzümü onunkine doğru eğerek. "Sanırım yapmak istediğin şey bu."

"Benim ne *istediğim* bunu etkilemez." Dokunuşu daha da yükseliyor, sırlıslık olmuş külotumu kalçama doğru sürüklüyor, ağzı benimkine yaklaşıyor. "Ben senin hizmetkârınım."

"Belki de sana yapmanı emrederim," diye fısıldadım. "Tıpkı dün geceki gibi." Nefesini bir süre tutuyor.

Gözlerini arıyorum, duyguların karşılıklı olduğundan ve bu adam üzerindeki gücümü kötüye kullanmadığımdan emin olmak istiyorum. Ama hayır. Gözbebekleri zengin kahverengiye dönüştü ve onun içinde de benim içimde mırıldanan aynı açlığı hissediyorum. Belki onunki benimkinden bile güçlüdür. Evet, elleri şimdi kalçalarımı kavırıyor, beni şekillendiriyor, şeklimi öğreniyor ve ben içgüdüsel olarak vücudumu yuvarlıyorum, şişkinliğini seksimin hafif sürüşleriyle baştan çıkarıyorum. Buna karşılık beni daha da yakınımaya çekiyor, sık nefesleri ağzıma doluyor. "Britta."

"Bu vesileyle beni öpmeni emrediyorum, Rexington Monroe."

Gardiyanım olan bu adamın tüm gücüne hazırlıklı değilim. Boğuk bir ses çıkarıyor ve ağızımla savaşa giriyor, dudaklarını sert bir şekilde açıyor, nefes alıyor, nefes alıyor, beni içine çekiyor. Görünüşe göre içindeki her şeyle ağızımı çekiyor. Bizi kıyıya doğru yürütmeye başlıyor, su bacaklarının etrafında dalgalanan sesler çıkarıyor, o ilerledikçe daha fazla aceleyle hareket ediyor. Ve o ilk emici öpücüğü asla kesmiyor. Beni çimenli kıyının üzerine yatırıp üzerimdeki güneşi engelleyene kadar Rex sonunda bana dilini uzatıyor. Tam havam tükenmek üzereyken diliyle tadıma bakıyor, ben de bu kararlı saldırı karşısında soluk soluğa kalıyorum, sonra kendime geliyorum, ciğerlerim yenileniyor ve uzanıp parmaklarımı saçlarına geçirerek daha fazlası için onu aşağı çekiyorum.

Kadının şehvete yenik düştüğü, genellikle bir gece, bir deneyim için hayatını mahvettiği kitaplar okudum ve oyunlar izledim ve bunu her zaman aptalca buldum. Ama bir daha asla düşünmeyeceğim. Rex'in öpücüğü için sandıklar dolusu altını, gemileri ve toprakları takas edebilirim. Onda hiç tereddüt yok, sadece açlık var, boğazından hırıltılı homurtular geliyor, dilini tekrar tekrar içime sokuyor, kalın vücudu kalçalarımın arasına yerleşiyor ama asla tüm ağırlığını bana vermiyor. Bunun üzerine miyavlayarak onu üstüme çekmeye çalışıyorum ama o direniyor ve beni daha da titizlikle öpüyor, dikkatimi dağıtıyor, beni kalın, savaşçı vücudunun altında kıvranan bir sevgiliye dönüştürüyor.

Sonunda Rex ağızını ayırıyor, yüzünü boynuma gömüyor, nefesi kesik kesik girip çıkıyor. "Tanrım, senin tadın. Mükemmel. Mükemmel kız. Beni durdurmalısın Britta."

"Durmak istemiyorum."

Başını kaldırıyor, gözleri susuzluktan bulutlanmış. Biraz da öfke. "Bana ne teklif ediyorsun? Bekaretini mi? Geleceğin kralının bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir." Islak, beyaz bir slipten başka bir şey giymeden sergilediği vücuduma bakıp inliyor, elini göğüslerimin ortasında, karnımda gezdiriyor ve tümseğimin hemen üzerinde duruyor. "Aman Tanrım. Eğer asılmaya değer bir kadın varsa, o da sensin."

"Hayır." Nefesim kesiliyor. "Bunun olmasına asla izin vermem. Asla izin vermezdim. söyle."

Sanki zorlanmış gibi, kalçaları benimkinin beşiğine doğru daha güvenli bir şekilde hareket ediyor, Ereksiyonu sıcak ve sert bir şekilde dayanıyor. Isırılmış bir iniltiyle çıplak bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve Rex'ten yavaş, istemsiz bir itiş alıyorum,

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, parmakları çimenlere gömülmüş, onları yırtıyordu. "Dün gece senin yatak odandaydım. Beni kişisel muhafızın yaptın. Güzel kraliçenin bir canavarı kalçalarının arasına alması delilik olabilir ama suçlayacakları başka kimse yok. Her şeyden daha kötüsü, alay konusu . Buna dayanmam." Kalçalarını tekrar pompalıyor ve bana dişlerini gösteriyor. "Seni beceremem Britta. İhtiyacım olduğu kadar kötü."

Gerçeklik çöküyor. Adam haklı.

O...haklı.

Eğer bu pozisyonda bulunsaydık, *Rex* cezayı çekirdi. Hayır.

Be

n. Ne kadar bencilce .

"Özür dilerim," diye fısıldadım, dehşete düşmüş bir halde. "Seni tehlikeye atıyorum. "Seni tehlikeye atıyorum.

düşün-"

"Şşt, aşkım." *Rex* başını sallar. "Bana hayatımın en güzel anlarını yaşattığın için kendini suçlu hissetmene izin vermeyeceğim."

"Öyle miydiler?" Şaşkınca gülümseyerek nefes alıyorum. "En iyisi mi?"

"Evet, aşkım. En iyisi." Bana bakıyor, yüzünde çatışma ve sefalet savaşıyor. "Tanrım, ama çok tatlısın," diye mırıldanıyor. "Britta, ben..."

"Ne?"

"Tanrı yardımcım olsun, öylece duramam. Sen bu kadar kızarmışken olmaz. Meme uçların küçük mızraklar gibi." Hâlâ tümseğimin hemen üzerinde duran eli, slip elbisemin nemli kumaşını toplamaya başladı. "Bekâretini almadan da seni tatmin edebilirim. Hoşuna gider mi?"

"Evet," diyorum nefes verirken, işimizin bitmesine gerek kalmadığı için rahatlamış bir şekilde. Yine de, elimle bileğini kavrayarak terliğimi çok çekmesine engel oluyorum. "Ama başının belaya girmesini istemiyorum."

Elimi kenara itiyor ve karanlık, şehvetli bir bakışla bana bakıyor. "Bağırarak yok o zaman."

Terliğim kabaca yukarı çekiliyor ve kulaklarımda donuk bir telaş başlıyor, nabzım heyecanla atıyor. Sinirlerim. Bu adam, bu büyük, güzel adam özel etime öyle bir hayranlıkla, öyle bir inançsızlıkla bakıyor ki, neredeyse bende bir sorun olup olmadığını merak ediyorum.

Ama sonra nasırlı avucunu cinsel organımın üzerinde gezdiriyor ve titreyerek göz kapaklarını yarıya indiriyor. "Kraliçem." Onun üzerine düşüyor

Cömert midem ve ağzını yarığıma bastırıp inliyor. "Seni boşaltmak hayatımın en büyük onuru olacak."

Rex'in bacaklarımın arasındaki görüntüsünü, dizlerimin onun dağ gibi omuzlarına dökülüşünü, slip elbisemin kalçalarımın etrafında uygunsuz bir şekilde kıvrılışını öfkeyle hafızama kazımaya çalışıyorum. Ağzı kıvrımlarıma öyle sevecen bir şekilde sürtünüyor ki, neredeyse dayanamıyorum. Dilinin beni ortadan ikiye ayırıp, her tadın gözle görülür bir şekilde tadını çıkararak beni en yasadışı şekilde yalamasının mükemmelliğine dayanamıyorum. Sanki ben ona hizmet ediyormuşum gibi, tam tersi değil.

Kalçalarını toprağa doğru itiyor, geniş kalçaları ıslak pantolonunun içinde esniyor ve geriliyor, elleri kalçalarımın daha sertleşiyor, onları açık tutuyor, yoğuruyor. Ve her kaba pompalamada homurdanıyor, dilini açıklığıma sürtüyor, daha yükseğe, daha yükseğe ve-

Çılgılığı bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum.

"İşte, işte, işte."

Rex'in avuç içleri uyluklarımdan kalçalarıma, oradan da göğüslerime doğru ilerliyor, sahiplenici elleriyle masaj yapıyor, dilinin ucu şimdi seksimin zirvesindeki o muhteşem noktaya , önce nazikçe, sonra sertçe yalıyor. Nazikçe, sonra sertçe.

"Rex," diye nefes nefese kaldım. "Durma."

İçimde bir şeyler doruğa ulaşıyor. Ne olduğundan emin değilim. Ama oraya varmadan beni burada bırakırsa, yeri göğü inletirim. Bundan eminim. Parmaklarını Rex'in siyah saçlarında dolaştıran ve dizlerini kırıp çimlerin üzerinde kıvranan, güneşin vücuduna vurduğu bu kız olarak kendimi bile tanımıyorum. Bu sızlanma sesi benden mi geliyor?

Alt bedeni şimdi yere çarpıyor, dili çalışırken, çalışırken, çalışırken burun deliklerinden gelen sıcak, noktalı nefesler ıslak etimi ısıtıyor. Onu üstümde hayal etmeme izin veriyorum, o büyük kalçaları çılgınca esneyip pompalıyor ve bu görüntü beni benden alıyor. Tüm vücudum tutulmuş gibi, kalçalarım titreyerek sıkışmış, boğazım çılgınlıklarını tutmaya çalışmaktan çığ. Oh, oh, bu cennet ve cehennem. İçimden akıp giden, kaslarımı şok ve zevk halinde kavrayan bu salıverme, Rex'in ağzına doğru akan sıcaklıkdili sanki başından beri o tekil tadın peşindeymiş gibi ağzımı yalıyor.

Sonra tekrar üstüme çıktı, yüzü değişmişti. Gergin ve ter içindeydi. Elleri nemli pantolonunun içinde ileri geri sallanıyor, çenesi gevşemişti.

"Sadece rol yapmalıyım..." O okşayan yumruğunu seksimin tam üstüne bırakıyor, aşağı doğru bastırıyor ve içine girmeye devam ediyor. "Sadece siktiğimin o güzel amcık olduğunu farz etmeliyim." Sesi bir oktav alçalıyor, sanki bana bir sır veriyormuş gibi. "Gelmemi emret Britta."

Bana bir sır mı söylüyor?

Rex birden fazla şekilde hizmetçim olmaktan hoşlanıyor mu?

Bu olasılık kafama kan hücum etmesine neden oluyor. Parmaklarım saçlarında güçle bükülüyor, kabaca büküyor, inletiyor, yumruğunu daha hızlı ve daha sert kullanıyor. O bir dev. Benden istediği her şeyi alabilir. Onun fiziksel gücüne denk değilim. Krallıktaki hiç kimse değil. Yine de dişlerini sıkıyor ve kendini rahatlatmak için iznimi beklerken titriyor.

Heyecan verici.

Hafifçe eğilip boynuna doğru bir yol yalıyorum ve dişlerimi geldiğim yoldan aşağıya doğru sürüklüyorum. "Kraliçe gelmeni emrediyor, Rexington."

Kendini doruğa çıkarıyor, üstümdeki havaya küfürler savuruyor, yumruğu pantolonunun içinde son birkaç şiddetli çekiş yapıyor. "Britta. Britta. Britta. *Tanrım.*"

Ağzı benimkinin üzerine kapanıyor ve ben ona bağlı olmanın ayrıcalığını yaşarken o zevkten kıvranıyor, bedeni üzerimde titriyor. Ta ki sonunda sağ tarafımdaki çimenlikte yan yatıp sırt üstü yuvarlanana ve oksijen emene kadar.

Görünüşüne bayılıyorum.

Çok iri, sert ve kalın, ıslak gömleği göbeğinin geniş kabarıklığına yapışmış, altındaki siyah kılları görmemi sağlıyor. O benim için bu dünyadaki en çekici adam. *Eminim*, şu anda eminim, başka hiç kimse onunla kıyaslanamaz.

Ve krallığı kurtarmak için başka biriyle evlenmek zorunda kalabilirim.

Bu hatırlatma kalbimin sıkışmasına neden oluyor, ama Rex uzanıp yanağımı okşuyor ve kalbim tekrar yükseliyor. "Beni derinden onurlandırdın, aşkım."

Gözlerinde, yaklaşan olası evliliğimle ilgili aynı rahatsız edici düşüncelere sahip olduğunu söyleyen gölgeler var, ama tek yapmak istediğim geleceği olabildiğince uzun süre görmezden gelmek. "Hayır." Beni kolunun kıvrımına çekip sırtımı okşamaya başladığında iç geçirerek yanına kıvrılıyorum. "Beni onurlandırırıyorsun."

Artık iyice boku , değil mi?

Kalbim sürekli boğazıma takılıyor. Muhtemelen gözlerimde kocaman, aptalca kalplerle kraliçeye bakmaktan kendimi alamıyorum. O kadar kırılgan ve güzel ki, saraya doğru yürürken gün batımı onu bir parıltıyla yıkıyor. O kadar korumacı hissediyorum ki, sırf onun için öldürebilmek için kanlı gökyüzünden bir ejderhanın kükreyerek inmesini umuyorum.

Nöbetçi dönene kadar beklemek zorunda kaldık, böylece onu arka girişten gizlice içeri sokabilecektim, böylece kimse onu ıslak kıyafetlerle görmeyecek ve ne olduğunu merak etmeyecekti.

Tanrı aşkına ne oldu?

Girişte geçirdiğim zamanın yarısında rüya görüyor olabileceğimi düşündüm. Kraliçe, yaratılmış en güzel kız, bana ağzını öyle özgürce açtı ki. Öpmeme, dilimi o kadar derinlerine sokmama izin verdi ki, onun güzel iniltilerini tadabildim. Yapabilirdim... işleri yavaşlatmasaydım, *sikimi içine sokmama* izin verebilirdi. Ve gerçekten kafamı kıcımdan çıkarmam gerekiyor.

Downsriver'in kraliçesini beceremezsin.

O savunmasız bir yerde. Hepsi bu. Ailesinin ölümünden sonra teselliye ihtiyacı vardı ve ben de bunu sağlamak için oradaydım. Yarın birkaç bakımlı, normal boyda prens saraya kasıla kasıla gelecek ve o da şişman muhafızı unutacak.

Kalbim boğazımdan midemin dibine düşüyor. Tanrım, ona aşık oldum.

Bunu zaten , değil mi? Ama şimdi biliyorum ki, muhteşem olmasının yanı sıra özverili ve tatlı biri. Ayrıca iyi bir mizah anlayışı ve macera duygusu var. Ve bir erkeği şansına ağlatabilecek bir amcığı var. Cidden, bakir pembenin böylesine lezzetli bir tonunu koruyan yumuşak, küçük yaprakları gördüğümde neredeyse gözyaşı dökecektim.

Parmağına yüzük takan ve böylece onu sahiplenme hakkını kazanan adamın kalbine kılıcımı saplamaktan nasıl kaçınacağım?

Buna nasıl dayanacağım?

Kendime bir şeyi hatırlatmam gerekiyor.

Sanki *ben*, Rexington Monroe, bir prensle evlenmezse Kraliçe Britta ile bir şansım olabilirmiş gibi. Bütün bu fikir gülünç. *Ben* yapmalıyım

Böyle bir şeyi düşündüğüm için bile göğsüme bir kılıç saplanmalı. Britta hükmetmek için doğmuş birini hak ediyor. Onun statüsüne layık birini. Tanrı aşkına, daha yakışıklı birini.

Britta'yı arka merdivenlerden yukarı çıkarırken bacaklarım kurşun ağırlık gibi hissediyor. Onu odasında yalnız bırakacağım ve ne yaptığımı düşünmeyeceğim. Bana orgazm olmamı emrettiği ve benim de buna bayıldığım gerçeğini kesinlikle düşünmeyeceğim. Küçük kraliçe tarafından emredilmeyi arzuladığımı. Önümüzdeki yetmiş yıl boyunca bunu düşünmeyeceğim. Ciddiyim.

Kraliçenin yatak odasının bulunduğu koridora ulaştığımızda ikimiz de kısa bir süre duruyoruz. İleride bir muhafız volta atıyor, kafası karışmış görünüyor.

"*Oi*," diye sesleniyor, biraz sönerek. "İşte buradasın, Monroe. Bu gece kraliçeyi ben koruyorum, yoksa hatırlamadın mı?"

Kraliçe arkamdan çıktı ve muhafız sendeleyerek geri çekildi, elini kalbine götürüp eğildi. "En derin özürlerimi sunarım Majesteleri, sizi orada görmedim."

Britta kaşlarının arasında bir çizgi oluşmasına rağmen hafifçe, "Bir şey düşünme," diyor. "Bu gece beni koruyacaksın da ne demek?"

"Bunlar benim emirlerimdi, Majesteleri. Monroe bu gece izinli."

Bana göz kırptı.

Bir an için de onun gibi kafam karıştı. Sonra mide bulandırıcı bir telaşla randevuyu hatırlıyorum. "*Lanet olsun*. Unutmuşum. Priscilla'nın, yani en küçük kız kardeşimin on altıncı doğum günü. Bu gece için görevden izin istedim. Haftalar önce."

Bu zamanlama tarihteki en kötü zamanlama.

Biri kraliçeyi orgazm edip gece boyunca ortadan kaybolmaz.

Yine, beş kız kardeşle birlikte yaşıyorum ve Britta'nın değişen ifadeleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Terk edilmiş hissetmenin saçma olduğunu biliyor ama yine de hissediyor. Çenesi cesurca yukarı kalkıyor ama omzumun arkasından bakıyor. Duygularının onu ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyor. Ve Tanrım, ona o kadar aşığım ki, bu dayanılmaz bir şey. "Tabii ki. Gitmek zorundasın. On altı bir kız için çok önemli bir doğum günüdür." Bir benim yerime bakıyor, bir bana. "İyi vakit geçirin Bay Monroe ve lütfen selamlarımı iletin."

Şimdi onu yatak odasına kadar takip etmek ve benimle bu kadar resmi konuşmayı bırakana kadar bacaklarının arasını yalamak istiyorum. İlk vedasının beni de çıldırtacağını biliyor, değil mi? Bunu yapmam gerekiyor.

ona hizmet etmek. Ona hizmet etme ayrıcalığını *arzuluyorum*. Bu yüzden bana küçük bir gülümseme verip kendini odaya kapattığında, hayal kırıklığı içinde kükremek istiyorum.

"Gidiyor musunuz?" diye soruyor muhafız, neyse ki kraliçeyle aramdaki alttan alta geçen konuşmaları anlamamış. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Evet. Eğer o odaya adımını atarsan, seni öldürürüm."

Alay ediyor. "Buna cesaret edemem. Darağacına gitmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

Hayır. Belli ki değil.

Görünüşe göre oraya bir seyahat planlıyorum, çünkü kraliçeyi saraydan gizlice çıkarmayı kesinlikle düşünüyorum, böylece onu kız kardeşimin doğum günü partisine getirebilirim.

Bu berbat bir fikir.

Korkunç.

Birincisi, onu tehlikeye atmış olurum. Elbette, Britta'ya zarar gelmesine asla izin vermem. Ben nefes alırken olmaz. Ama eğer yakalanırsak, saray danışmanlarının ya da Downsrive halkının bunu böyle göreceğinden şüpheliyim. Sadece onu saray duvarlarının dışına, ailesinin kararlarına katılmayan insanlara karşı savunmasız olabileceği bir yere getirdiğimi görürlerdi. Ya da sevgilerinde aşırı hevesli olan vatandaşlar. Deneyebilecek erkekler-

Hayır.

bile. Bunu

yapmayacağım.

Ne düşünüyordum ki? Büyüdüğüm mütevazı, saz çatılı eve bir kraliçe getirmeyi mi? Çoğu zaman inek boku kokuyor. Ve kız kardeşlerim... Tanrım, elbiseler ve diğer saçma sapan sorularla onu deli ederlerdi.

Hayır. Olmaz.

Ölmek isteyen biri gibi kraliçeyi gizlice partiye götürmek değil.

Bu kararla birlikte başımı salladım ve taş basamaklardan indim... ama yarı yolda durakladım.

Bir parti Britta'nın neşesini yerine getirecektir. Bunu hak etmiyor mu? Ve terk edilmiş hissetme ihtimali beni canlı canlı yiyip bitiriyor. Sadece birkaç saattir onun kişisel korumasıyım ve şimdi görevimi mi atlıyorum?

Bir elimi saçlarımın arasına sokup nefesimi dışarı veriyorum.

Eğer onu gizlice dışarı çıkaracaksam, bu konuda kurnaz olmalıyım.

Bir süre düşündükten sonra merdivenleri bir kez daha tırmanıyorum. En tepeye ulaştığımda, yerime geçen muhafız iki kez bakıyor. "Bu kadar çabuk mu döndün? Bektan bir parti olmuş olmalı."

"Avluda bedava bira dağıtıyorlar."

"Ne?" Duvarı itiyor. "Yerimi biraz koru. Hemen döneceğim."

Kaçıyor.

Bu kolay oldu.

Britta'yı korumak için bir daha asla böyle bir aptalın görevlendirilmemesini aklıma not ederek kapıyı hafifçe tıklatıyorum.

Britta birkaç saniye sonra kapıyı açıyor, uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüş, topuzundan çıkarılmış. O kadar güzel ki, yüzü mum ışığıyla öpülüyor, konuşabilmek için boğazımı temizlemem gerekiyor. Bu meleğe oral seks yapmama gerçekten izin var mıydı? "Ben..." Tekrar öksürmek zorunda kaldım. "Şey, bu muhtemelen korkunç bir fikir ama partiye benimle gelmenin bir sakıncası olup olmadığını merak ettim. Sadece hayır diyebilirsiniz."

"Beni partiye mi davet ediyorsun?" diye nefes alıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ensemin ovuşturuyorum. "Evet."

"Oh, gelmeyi çok isterim. Evet, lütfen." Odanın içine çekilir, bir daire çizer. "Benim bir hediyem yok."

"Sanırım kraliçenin ortaya çıkması yeterli bir hediye olacaktır."

Başını sallıyor, neredeyse beni öldürecek bir gülümsemeyle beni şerefendiriyor.

Bir an için birbirimize öylece baktık. Bütün gece ona bakmaya devam edebilirdim ama koridorun karşı ucundan koşarak yaklaşan ayak sesleri duyuyorum. "Eğer gideceksek, aşkım, hızlı hareket etmeliyiz. Başını örtecek bir şeyin var mı?"

"Evet." Britta bir an odaya koşar, sonra bir kolunda şalıyla geri döner.

Elini güvenle benimkine koyuyor, ama bunun aklımı başımdan almasına izin verecek zamanım yok - *Britta'nın elini tutuyorum - çünkü gitmemiz gerekiyor*. Merdivenlerden inerken kıkırdamalarını bastırmak için boştaki elini ağzına bastırıyor ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Merdivenlerin dibinde, tanık olup olmadığını kontrol ederken girişte kalmasını işaret ediyorum, sonra onu arkamdan gecenin içine çekiyorum.

Ahırlar saraydan çok uzakta değil ve kısa sürede Britta'yı atıma bindirip arkama aldım, ince kolları atımın yarısına kadar ancak gelebildi.

beline tutunmak için. Saray arazisinde ilerlerken, Britta sırtıma yaslanmış, şalını başına örtmüş ve yüzünü gizlemiş haldeyken bu konu üzerinde durmamaya çalışıyorum. Birkaç çevre muhafızı arkamdaki kadına bakıyor ama muhtemelen başka bir personel üyesi olduğunu düşünerek hiçbir şey söylemiyor. Ben hiç yapmamış olsam da gardiyanların kadınları takla attırmak için eve getirmesi alışılmadık bir durum değil. Umarım takip etmiyorlardır.

Saraydan çıkıp Downsriver krallığına giden asma köprüye varıyoruz. Orada hoş olmayan ifadelerle duran birkaç muhafız var.

"Avluda bedava bira var," diye sesleniyorum, başparmağımı omzumun üzerinden sallayarak. "Oi!" Otomatik olarak parlıyorlar. "Sen söyleme."

İki muhafız da saraya doğru yola koyuldu.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Saray muhafızlarının zorunlu eğitime tabi tutulması gerekiyor, aşkım. Seni yeterince iyi koruyamıyorlar."

Britta o kadar uzun süre sessiz kaldı ki onu kırdığımdan endişelendim, ta ki "Eğitimden sen sorumlu olabilirsin, değil mi?" diyene kadar.

"Ben mi?" Bu yorum karşısında şaşırarak başımı sallıyorum. "Hayır, ben bir... lider değilim."

"Sen kraliçenin kişisel muhafızısın," diyor, kollarını bana doluyor, yanağını sırtıma bastırıyor. "Bu seni başlı başına onların lideri yapmıyor mu?"

Bana olan güveni egomu şişirmekle tehdit ediyor ama buna izin vermem mümkün değil. "Britta, seni bir parti için saraydan gizlice çıkarıyorum. Bunun en kötü suçluyu oluşturduğundan oldukça eminim. Ben sadece muhafızların bir üyesiyim çünkü..."

Her şeyi açıklamadan önce konuşmayı kesiyorum.

Onu tören alayında gördüğümde nasıl da doğru düzgün .

Ait olduğum yerde, onun kapısının hemen dışında konuşlanana kadar nasıl açlık çektim, endişelendim ve volta attım. Ona hizmet etmek. Onu koruyordum.

"Seni kız kardeşlerime karşı hazırlamalıyım," diyerek konuyu ustalıkla değiştiriyorum. "Biraz şamatacı olabiliyorlar. Ve gürültücü."

"Onları seveceğim. Bunu biliyorum." Duraksıyor. "Eve çok kadın getirdin mi?"

"Yontulmuş yakışıklılığım mı Britta? Kadınları sopalarla dövüyorum."

Gülmüyor. "Sürekli itici olduğuna inandığını ima ediyorsun, Rex. Bu ne saçmalık?" Küçük elleri vücudumda iz bırakıyor.

Parmak uçları göğüs uçlarımin üzerinde geziniyor, pantolonumun gergin belini okşamak için aşağı iniyordu. "Belki de içinde çok fazla iyilik, güç ve cesaret vardır, sadece büyümek için daha fazla alana ihtiyaç duyuyorsundur."

Boğazım daralıyor. "Britta..."

Söylediklerine gerçekten inanıyor mu? Hayır... Bu mümkün değil. Ben onun en çok ihtiyaç duyduğu rahatlama ve dikkat dağıtma aracıyım. Onun için bunları yapmaktan onur duyuyorum. Ama saçma sapan şeyler düşünmeye başlamama izin veremem. Benden gerçekten hoşlanabileceğini. Yapsa bile bundan bir şey çıkmaz, bu yüzden aptal olmayı bırakmalıyım. Onun arkadaşı olmaya çalışmalı ve bana ayrılan süre boyunca mutlu olmalıyım...

Onun rahatı ve mutluluğu başkasının sorumluluğunda olmadan önce.

"Yani..." Britta'nın serçe parmağı kemerimin altından gizlice girip kasık kıllarımın arasında bir o yana bir bu yana gidiyor ve aletim şaşırtıcı bir hızla sertleşiyor, taşaklarım heyecanla sertleşiyor. "Eve hiç kadın getirmedin mi?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Hiçbiri."

"Ama sen... daha önce kadınlarla birlikte oldun?"

İfadesini ölçmek için omzumun üzerinden geriye bakıyorum ama yüzü şal tarafından gizlenmiş. Kiskanabileceğini düşünmek saçma zaten. O *kraliçe*. Ben bir muhafızım. Geçmişte olan şeyler yüzünden onun duygularının incinmesi konusunda endişelenmeme gerek yok. "Ahhh. Elbette, otuz yaşındayım Britta. Elbette bazı zamanlar oldu." Önümdeki yola kaşlarımı çatarak bakıyorum ve dürüstlüğü akıp gitmesine izin veriyorum. "Ama doğrusu, hiçbirinin ayrıntılarını hatırlayamıyorum. Bu arada... İki hafta önce elbisendeki sayısını hatırlayabiliyorum. Ve o zamandan beri hiç kimse olmadı..." *Seni ilk gördüğümünden beri.* "En azından bir süreliğine."

Britta sırtıma doğru başını sallıyor ve ben bir mayın tarlasından geçmiş gibi hissederek rahatlıyorum. Neden? Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen tüm bu durum onun umurunda bile değil. Sadece havadan sudan konuşuyor.

Kemerimin içine ikinci bir parmak daha ekliyor. Bir üçüncü ve bir dördüncü. Aşağı doğru itiyorlar, parmak uçları sikimi okşuyor.

"Şimdi, Britta..." Sertçe yutkunuyorum, aşağı bakıyorum ve onun zarif elinin pantolonumun içine girdiğini, şişkinliğimin neredeyse dikişleri patlattığını hayretle görüyorum. "Yakında orada olacağız. Bu şekilde gelemem."

Yumruğu etrafımda kıvrılıyor ve ben bir iniltiyle boğuluyorum. Sonra dudaklarının omurgamı öptüğünü hissediyorum ve alevler beni sarıyor. "Seni kadınlarla düşünmekten hoşlanmıyorum," diyor sessizce, hâlâ sırtımın ortasına öpücükler konduruyor, yumruğu beni okşamaya başlıyor. "Bundan nefret ediyorum. Bu... çok mu uygunsuz?"

"Hayır," diyorum hırıltılı bir sesle. "Ama buna gerek yok. I..." "Ne?" diye fısıldıyor.

Tanrım, kendimi tutamıyorum. Gerçekler boğazımın kenarlarını tırmalıyor, ortaya çıkmak için can atıyor. "Seni gördüğüm günden beri sikim sana ait kraliçem."

Nefesi kalbimin gürültülü çarpıntısına karışıyor. Muhtemelen tedbirsizce yaptığım itirafıma vereceği yanıtı beklerken ellerim dizginleri kavırıyor.

"Güzel," diye fısıldıyor sonunda, beni *sıkıca* kavırıyor.

Bu tek kelime, onun sahiplenici tutuşuyla birleşince neredeyse boşalmama neden . Meni fişkırmasını engellemek için konsantre olmak ve dudağımı ısırarak zorundayım. Kendimin bu yönünü hiç deneyimlememiştim. Bir kadın için itaatkâr olmak isteyebileceğime dair en ufak bir ipucu bile yoktu.

Hepsi Britta'nın.

Sadece parmak ucuyla taşaklarımın dikişini izlemek için sikimi serbest bırakıyor. Sonra onları yavaşça alıyor ve yumuşak avucunun içinde test ediyor. "Bunlar da benim mi?"

Oh lanet, oh lanet, oh lanet.

"Evet," diyorum hırıltılı bir sesle. "Senin."

Bu gerçekten nasıl oluyor? Bu ufak tefek kız, bir devi taşaklarından yakalamış. Tam anlamıyla. Benden dünyadaki her şeyi isteyebilir ve ben de kabul ederim. Onu memnun etme şansı için *yanıyorum*. Onun mutluluğu, tatmin olmanın tek yolu. Çirkin bir piç olan bana kirlenmemiş eliyle dokunması hiç mantıklı değil ama onu durduramayacak kadar büyülenmiş durumdayım.

Çok sıcak. Çok minnettar. Çok çaresiz.

Yumuşak eli ağır taşaklarıma masaj yapıyor, ayak parmaklarıma kadar kıvılcımlar saçıyor. Aletim acı çekecek kadar şişmiş, ter utanç verici yerlere ulaşmaya başlamıştı. Yolda karşı yönden biri yaklaşıyor ve ben aceleyle düğmeleri açık üniforma ceketimin kapağıyla kucağımı örtüyorum. Adam yanımdan geçerken el sallıyor ve ben de başımı sallıyorum. Önemli bir şey değil. Sadece bir partiye giderken kraliçe tarafından azdırılıyorum. Bu her gün oluyor.

Çuvalımı keşfetmeyi bitiriyor ve o tatlı elini tekrar aletimin etrafında kaydırıyor, şimdi hızla pompalıyor. O kadar hızlı ki içimdeki hava patlıyor. "Kendimi rezil edeceğim Britta."

"Seni burada öpmek isterdim. Bu öğleden sonra bana yaptığın gibi."

Düşüncesi bile şehvet uyandırıyor içimde.

Orada hiç kadın ağzı olmadı.

Bu kızınki kadar tatlı ve saf bir ağzı bir kenara bırakalım. Bu kıza tapıyorum. Bu benim ölümüm olur. "Hayır, aşkım. Hayır." Ceketimin manşetini kullanarak üst dudağımdaki teri siliyorum, acı verici bir şekilde kalçalarımın titremeye başladığının, belimin tutulduğunun farkındayım. Ve *Tanrım*, onun dokunuşu mükemmel bir işkence. Yumuşak ve deneyimsiz ama kararlı. "Hizmetçiye hizmet etmeyeceksin."

Eğilip boynuma doğru fısıldıyor, eli zonklayan asamda bir aşağı bir yukarı uçuşuyor. "Bununla ne istersem yapabilirim," diye mırıldanıyor masumca. "O benim."

Patladım.

Boşalmam avucuna, pantolonuma dökülüyor, bir kısmı eyere sıcıyor. Hiç bilmediğim bir rahatlama damarlarımda dolaşiyor, neredeyse başımı döndürüyordu. Ve azalan sadece taşaklarımdaki baskı değil, göğsümdeki dolu his, çünkü işte kelimeler geliyor. Kendime saklamak için çok uğraştığım ama sancılar içindeyken kontrol edemediğim duygular. "Senin için her şeyi yaparım. O küçük asil amcığını günün her saniyesi yalayacağım. Azgın olduğunda seni boşaltacağım. Sen emrettiğinde. İzin verdiğiniz her şekilde size hizmet edeceğim. Ben..." Kalçalarımı onun pençesine doğru itiyorum ve son damlalarımı bırakıyorum, tüketen gerilim sonunda beni terk ediyor. "Teşekkür ederim Majesteleri," diye mırıldanıyorum, başım dönüyor, bana bahsettiği servet karşısında şok oluyorum. "Teşekkür ederim."

Beni omzumdan ve sırtımın ortasından öpüyor, elini pantolonumdan çıkarıyor, şalının köşesine harcadığım parayı siliyor. Sonra kollarını arkamdan sarıyor, gidebildikleri yere kadar. "Sana dokunmadan duramıyorum," diye fısıldıyor. "Eğer seni rahatsız etmeye başlarsa, bana söyle ki durmayı deneyebileyim."

"Hiç şansın yok aşkım," diyorum hışımla, kalbim göğüs kafesimde yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Ellerinden birini ağzıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum. "Buna imkân yok."

Bu gece bir rüya ve daha yeni başladı. Ama ben şimdiden sabah iki prens şeklinde gelecek olan işkenceli cehennemi düşünüyorum.

Eve varana kadar gergin değilim.

Rex'in kız kardeşlerine ait olan ve avuçlarımı terleten beş ses içeriden çınlıyor. Ya benden hoşlanmazlarsa? Ya beklentilerini karşılayamazsam?

Daha önce hiç böyle bir şey için endişelenmek zorunda kalmamıştım. İnsanlar benden hoşlanıyor. Hiç önemli değildi, çünkü her halükarda kraliyet ailesindendim. Ama bu gece, saçlarım dağınık ve rüzgarda savrulmuşken, kraliçe değilim. Bir partide misafirim. Ve karakterime, kişiliğime göre değerlendirileceğim, unvanıma göre değil.

Rex'in kız kardeşlerinin beni sevmesini çok istiyorum.

Sadece aptalca bir şekilde ağabeylerine aşık olduğum için değil.

Ama benim yaşımda kadınlar oldukları için. Ya da yakın. Ve aslında hiç *arkadaşım olmadı*. Sadece öğretmenlerim ve diğer krallıklardan tanıdıklarım oldu, onları da yılda sadece bir kez bayramlarda ya da siyasi zirvelerde görebildim. Diğer her şeyde olduğu gibi, bu ilişkilere de sadece unvanım sayesinde sahip oldum. Arkadaş edinebiliyor muyum? Nasıl yapacağımı biliyor muyum?

Rex attan iniyor ve ben... yani elimi onun pantolonuna soktuğumdan beri ilk kez göz göze geliyoruz. Elmacık kemiklerinde solmaya yüz tutmuş kırmızı lekeler ve ağzının kenarlarında alaycı bir gülümseme var. Aslında olanlardan dolayı biraz utangaç görünüyor ve mazoşist kalbim kendi üzerine düşüyor.

Ah canım, bu dev muhafızıma şimdiden aşık , değil mi?

İzin verdiğiniz her şekilde size hizmet edeceğim.

Bu sözler aramızda çınlıyor, yerçekimi gibi bizi birbirimize çekiyor. Bir tüyden daha hafifmişim gibi beni attan indiriyor, yere bırakmak yerine güçlü göğsüne bastırıyor. Kollarımı boynuna doluyor ve erkeksi kokusunu içime çekiyorum. Ter, çimen ve sabun. Yanağımı akşamdan kalma bıyıklarına sürtüyorum, boğazındaki yankılanan gümbürtünün tadını çıkarıyorum.

Daha önce hiç kimseyle böyle bir bağ kurmamıştım, yine de içgüdüsel olarak bunun eşsiz olduğunu biliyorum.

Bu adam beni koruyor. Güçlü, korkutucu ve savaş için yaratılmış.

Ama her şekilde hizmetkârım olmaktan zevk alır.

Sadece mesleği olarak değil, cinsel anlamda da.

Çok daha küçük ellerim tarafından dizginlenen tüm bu vahşi gücün emrimde olması, istediğimi hiç bilmediğim bir güç. Ya da ihtiyacım olduğunu.

Ama ben biliyorum.

Rexington Monroe'ya *ihtiyacım var*.

Ve eğer bir prensle evlenirsem, onu elimde tutabileceğimi sanmıyorum. Evliliğime ya da Rex'in kendisine saygısızlık etmeden olmaz. Hayal bile edemeyeceğim iki şey.

"Bir fikrim var," diyor Rex şakağıma doğru, sesi hırçın. "Neden yarına kadar tüm endişelerimizi bir kenara bırakmıyoruz kraliçem?"

"Bunu çok isterim," diye iç geçiriyorum ve kollarımı boynuna daha sıkı doluyorum.

Başparmağı omurgama vuruyor. "Elimden gelse senin için onları sonsuza dek kovacağımı biliyorsun."

"Evet." Yukarı bakıyorum. "Bunu biliyorum."

Rex'i öpmek dünyadaki en doğal şey. Tek seçenek bu. Hayatımın geri kalanında ağzımla gerçekleştirmek istediğim tek aktivite. Ayaklarım zaten dizlerinden aşağı sarkmıyor olsaydı, havalanırdım. Dudaklarım bir nefesle ayrılana kadar yavaşça dudaklarımın dikişini izliyor ve sonra başını eğerek ağızlarımızı birleştiriyor. Öpüşmenin hızı, ben saç tellerini çekiştirene ve Rex popomu tutana kadar artıyor, koca göğsü yukarı aşağı şişiyor, daha hızlı ve daha hızlı-

Bir kapı gıcırdayarak açıldı.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu? Rex burada ve... inanabiliyor musun, bir kız getirmiş. Ufacık bir tane. Kızın yüzünü öpüyor. Tam orada, yan bahçede!"

Farklı bir ses. "Ne? Nerede?"

Ve bir üçüncüsü. "Bir kız mı? Sence ona ne kadar ödemiştir?"

Evin içinden kahkahalar yükseliyor ve ben aniden Rex'in arkasına itiliyorum, dudaklarım hala tutkulu öpücükten karıncalanıyor. "Özür dilerim, bunu görülebileceğimiz bir yerde yapmamalıydım. Kendimi kaptırdım," diye mırıldanıyor omzunun üzerinden bana. "Dikkatli olmalarını sağlayacağım." Kız kardeşlerine bakıyor ve sert olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. Sesinde de var. "Terbiyeni takın."

"Hadi, ona bir bakalım."

"Evet, Downsrive'daki en cesur kadınla tanışalım."

Rex iç çeker. "Katrina, Jane, Beth, Paulina ve Priscilla. Size Majesteleri Kraliçe Britta'yı takdim etmeme izin verin."

Beş kahkaha sesi duyulmadan önce bir vuruş geçti.

"Sen her zaman şakacıydın, kardeşim."

"Dürüst ol, bu peruk takmış bir koyun."

Yüzümü buruşturarak şalımını çıkarıyorum ve Rex'in arkasından çıkıyorum, beş aynı korku ifadesi ortaya çıkıyor. Ve dehşet içinde beşi de dizlerinin üzerine çöküyor, başları öne eğiliyor.

"Affınıza sığınıyorum, Kraliçe."

"Kraliçe Britta, bu bir onurdur. Lütfen aileniz için başsağlığı dileklerimizi kabul edin. Hiç bu kadar adil bir kral ve kraliçe olmamıştı."

Boğazımda bir sızı hissettim. "Teşekkür ederim."

"Kardeşimiz lanet olası kraliçeyi öpüyordu," diye öfkeli bir fısıltı geldi.

"Özür dilemeye gerek yok. Ya da diz çökün." Yüzüm yanıyor, onlara işaret ediyorum

Herkes ayağa kalksın. "Kardeşiniz bu gece beni davet edecek kadar nazikti. Umarım zorlayıcı olmuyorumdur."

"Tanrı aşkına hayır!" Hepsi kapıya doğru el kol hareketleri yapmaya başladı. "*Onur duyduk*, Kraliçe Britta. Lütfen içeri buyurun."

"Teşekkür ederim."

Hiç bu kadar sıcaklıkla dolu bir evde bulunmamıştım. Ocakta kaynayan tencereler ve tavana yapıştırılmış kağıt süsler var. Ayakkabılar çıtırdayan ateşin yanına atılmış. Alt kat, küçük bir mutfak, uzun bir yemek masası ve şöminenin yanında rahat sandalyelerden oluşan bir çember içeren bağlantılı bir alan. Arka tarafa doğru, yatak odalarına çıktığını düşündüğüm bir merdiven var, ancak bu kadar küçük bir eve ancak iki ya da üç kişinin sığabileceğini düşünüyorum.

"Burası büyüdüğün ev mi?" Rex'e soruyorum, asılı bir kâğıt fenerden kaçmak için eğilmesini izliyorum.

"Öyle." Evin arka tarafına doğru başını sallıyor. "Ama arka tarafta ahırlar var. Çoğu gece yatağımı orada yapardım." Rex'in kahverengi gözlerini paylaşan genç, siyah saçlı kız kardeşlerinden birinin burnunu cimcikliyor. "Kavgadan kaçmak için."

En büyükleri olduğu anlaşılan bir başka kız ellerini sallayarak soluk soluğa kalıyor. "Kraliçenin önünde bizi kötülemeyin!"

Rex homurdanıyor. "O gemi çoktan kalktı."

"İflah olmaz birisin," diyor öne çıkarak. "Ben Katrina, Majesteleri. En büyük kızı ve en edepli olanı. Lütfen

"Gel otur da sana bir içki getireyim."

"Ona içki getireceğim," diyor Rex, gözleri parlayarak.
oldu. Çünkü bana hizmet ediyor.

Potansiyel yeni arkadaşlarla dolu bir odada birden nefesim kesildi. Bu, kardeşleri için şehvet duyarak doğru bir başlangıç yapmanın doğru yolu olamaz. "Ben..." *Derin bir nefes alıyorum.* Gözlerim en genç görünen kız kardeşi arıyor ve ilk kez onun pembe kağıttan bir taç taktığını fark ediyorum. "Bugün doğum günün olmalı. Sen... Priscilla mısın?"

"Adımı biliyor," diye nefes alır kız. "Evet, Majesteleri. Bugün on altı yaşındayım."

"Çok önemli bir doğum günü," diyorum ve aklıma bir fikir gelince gülümsüyorum. Uzanarak bileğimdeki mücevherli kelepçe bileziği açıyorum ve kıza uzatıyorum. "Lütfen bunu size hediyem olarak kabul edin."

Priscilla bayılacakmış gibi görünüyordu, ben de ona destek olmak için uzandım. "Hayır, Kraliçe Britta, yapamam."

"Israr ediyorum. Sana çok yakışacak." Onu rahatlatmak için tekrar gülümsedim. "Dene bakalım."

Kız kardeşler daha iyi görebilmek için Priscilla'nın etrafında toplanırken, Rex arkamdan yaklaşıp elime sıcak şarap gibi görünen bir şey koyuyor ve yavaşça omzuma bir öpücük konduruyor. "Bunu asla unutmayacak, aşkım."

Ve bu geceyi asla unutmayacağım. Dünden beri içimde kaynayan kedere karşı beni uyuşturuyor. Beni alıp götürüyor, dünyadaki mizahı görmeye zorluyor.

Kız kardeşler bana altı kardeşli bir evde büyümekle ilgili hikayeler anlatırken saatlerce ateşin önünde oturuyoruz. Katrina'nın saç örmeyi öğrenirken Rex'in onu denek olarak kullanarak nasıl acı çektiğini. Birbirlerine yaptıkları eşek şakalarını, ahır kapısının üstüne bırakılan birkaç kova suyu da içeren anılarını paylaşıyorlar. Bu hikayeler sırasında hayatım boyunca güldüğümden daha fazla gülüyorum. Bir noktada Rex'in kucağına çekiliyorum, başparmağı omurgamın tabanında o dikkatimi çekene kadar ağrıdığının farkında bile olmadığım bir noktayı buluyor, sancıları daireler çizerek ovuyor ve ben onun koruyucu iç çekiyorum, kimse kardeşleri tarafından bu kadar samimi bir şekilde ilgilenilmemi garip bulmuyor gibi görünüyor.

Ya da en azından bu konuda yorum yapmamayı tercih ediyor.

Rex'in kız kardeşleri onu durmadan dürtüyorlar, çoğunlukla da korkaklığı hakkında, ama şakalarının sevgi dolu bir yerden geldiği açık. Onun nasıl bir hazine olduğunun farkındalar ve bu da benim beşini de sevmeme neden oluyor.

"Rex!" Priscilla şimdi titriyor. "Bana ne getirdin?"

Şakağıma doğru gülümsüyor. "Sana bir şarkı yazdım. Lavtamı getir."

Birkaç dakika sonra, Rex açılış melodisini söylerken hayretle bakıyorum, şarkı söyleyen sesi derin ve küçük evde yankılanıyor. "Priscilla, Priscilla, goril gibi kokuyorsun. On altı yıldan sonra, bir banyo seni öldürmez..."

Rex'in en küçük kız kardeşinin kıkırdamaları ve kardeşine olan açık hayranlığı bulaşıcıdır ve şarkıyı söylemeyi bitirdiğinde yanaklarımdaki neşe gözyaşlarını siliyorum.

"Dans etmeliyiz," diye anons ediyor Katrina, beni Rex'in kucağından çekerek. "Haydi, Kraliçe Britta. Bir halıyı kesmeden gece tamamlanmış sayılmaz."

Rex uduyla başka bir melodiye başlıyor ve ben birden oturma odasında sallanmaya, kız kardeşler arasında dolaştırılmaya, döndürülmeye ve daldırılmaya başlıyorum. Ne kadar zamandır dans ettiğimizi unutana kadar bir şarkı diğerine karışıyor. Son şarkı son notayı verene kadar Rex'in beni nasıl izlediğini fark etmiyorum. Arzuyla. Aciliyetle.

Vücudum onun görünür ihtiyacına karşılık veriyor, sıvı ısı belime doğru akıyor, göğüslerim elbisemin sınırları içinde şişiyor gibi görünüyor. Yanına gidip yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dokunuşumla ürpererek avucuma eğiliyor. "Geceyi burada geçirebilir miyiz?" Fısıldıyorum. "Saraya dönmeye hazır değilim."

"Erken kalkmamız gerekecek, böylece saray uyanmadan önce sizi geri getirebilirim."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

Rex ayağa kalkmaya başlar. "Kız kardeşlerimden bir odayı paylaşmalarını isteyeceğim-" "Peki ya ahırlar?"

Muhafızım sanki aya seyahat etmeyi önermişim gibi bana bakıyor. "Kraliçem ahırda uyumuyor."

"Ama kraliçe ahırda uyumak istiyor." "Britta..."

"Lütfen mi? Normal olmanın tadını çıkarıyorum. Bir kez olsun." Parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum, tırnaklarımla kafa derisini kazıyorum, gözlerinin neredeyse kafasının içinde dönmesine bayılıyorum. "Peki ya Rex?"

Parmakları elbisemin eteklerinde kıvrılıyor, sanki beni daha yakına çekme ihtiyacıyla savaşıyor. "Evet, aşkım."

"Ahırda bana katılmanızı çok isterim."

Bir adam hiç kıyametine bu kadar hevesle yaklaştı mı?

Battaniyeleri taze samanla dolu ahıra yerleştiriyorum, Britta girişe yaslanmış beni izliyor. *Uyuyacağı* yeri inşa etmemi izliyor. Bunu onun için yapmanın onuru içimdeki yeni açlığı besliyor. Britta'ya özgü bir açlık. O bir şeyin yapılmasını istiyor ve ben de istesem de istemesem de bunu gerçekleştiriyorum. Ve onun yumuşak tenine yakışmayan battaniyelerin üzerinde samanların içinde uyuması fikrini *kesinlikle* sevmiyorum ama kraliçeye istediğini veriyorum.

Bunu yapmak beni
sertleştiriyor. Dayanılmaz
derecede sert.

Tıpkı onu dans ederken ve gülerken izlediğimde onu ne kadar çok sevdiğimi fark etmem gibi.

Bu dünyadan ayrılacağım güne kadar onu
seveceğim. O zarafet, nezaket ve ışıktır.

Yarın her şeyin değişeceği gerçeği üzerinde durmamaya çalışıyorum. Tabii ki değişecek. İki prens gelecek ve hiç şüphesiz güzelliğimin eli için yarışacaklar. Sabahın ne getireceğini bildiğimden, bu gece bir hak iddia etmemek çok zor olacak. Tüm varlığım kıskançlık, koruyuculuk ve ihtiyaçla dolup taşıyor. Önümüzdeki birkaç saati onunla sevişmeden nasıl geçireceğim? Sadece bir kez. Sonsuza dek hatırlamak ve tekrarlamak için sadece bir kez.

"Mükemmel görünüyor," diyor, övgüsü aletimin zonklamasına neden oluyor. Kraliçenin soyunduğunu görmek için arkama bakıyorum.

Elbisesini, terliklerini ve çoraplarını çıkarır.

kayma.

Vücuduna yapışan, tüm sırlarını anlatan o dayanıksız küçük slip.

Meme uçları kâğıt inceliğindeki kumaşın üzerinde sulu noktalar halinde, amının gölgesi ağzımı sulandırıyor.

Ve Tanrım, bacakları. Bacakları hakkında şiir yazılmalı, çok uzun ve kıvraklar. Kalçalarımı sarmak için mükemmel.

Boku yedim. Çok fena sıçtım.

Britta önüme oturarak, "Endişelerimizi yarına ertelediğimizi sanıyordum," diye mırıldandı. Bir slipten başka bir şey giymeden. Kızı sırt üstü yatırmak ne kadar kolay olurdu ve-

"Bu gece endişelerimizi kovabiliriz Majesteleri," diye törpüledim. "Ama bu gelecekteki endişeleri yaratabileceğimiz anlamına gelmez."

Ellerinin üzerinde geriye yaslanıp göğüslerinin üzerindeki kumaşı sıkıyor. O kadar sıkıyor ki meme uçlarının tam tonunu kestirebiliyorum. "Bunu nasıl yapacağız?" diye soruyor başını eğerek.

"Çok iyi biliyorsun," diye neredeyse homurdanıyorum. "Bunu konuşmuştuk. Ben yapamam..."

"Benimle seviş. Biliyorum." Nefesi şimdi daha hızlı geliyor. "Ama ya yapabilseydin?"

"Ah Tanrım, Britta," diye homurdanarak başımı ellerimin arasına gömdüm. "Seni gece gündüz azdırırdım. Bunu *biliyorsun* aşkım. Sabah o yeşil gözlerin açılmadan seni dört ayak üzerine yatırırdım. O kadar sık eğilirdin ki, avuç izlerin saraydaki her mobilyanın üzerinde olurdu. Bana doğru bakmanı hiç beklemiyordum ve bana şimdiden verdiği şey... bana *izin* verdiği şey..." Sertçe yutkunuyorum. "Hayır, açgözlü olmayacağım."

Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görüyorum.

"Özür dilerim kraliçem." Kulaklarımın ucu yanıyor. "Sizinle bu kadar kaba konuşmamalıydım. Bu benim için affedilemez."

Britta'nın gözlerinde yaramaz bir şey parlıyor. Dizlerinin üzerine çöküp, küçük ellerini omuzlarıma koyarak kucağıma oturana kadar bana doğru yürümeden önce bana verilen tek uyarı bu. Ah Tanrım. Onu durdurmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Tek yapabildiğim oturmak ve saplantımın amını ereksiyonumun üzerine bastırmasına izin vermek, rahat etmek için biraz kıpırdanmak. "Rexington?" diye mırıldanıyor kulağıma, dili hafifçe lobuma dokunuyor. Beni inletmeye yetecek kadar. "Bu vesileyle benimle kaba konuşmanı emrediyorum."

Başım geriye düşüyor ve kraliçem boğazımı öpüyor, açık ağzını kirli sakalla kaplı çenemde gezdiriyor ve dudaklarını ağzımın üzerinde gezdiriyor.

"Bir gün," diyorum ürpererek, Britta'nın bana vermeme emrettiği şeyi vermek için sabırsızlanıyorum. "Bir günlük öpüşme ve dokunuştan sonra şimdiden lanet bir silah olmayı öğrendin, değil mi? O güzel pembe amcığınla benimle alay etmek hoşuna gidiyor mu?"

Başını güçlü bir şekilde sallıyor. Nefes nefese. "Evet."

"Aminiz başka bir dil için ıslak mı, Majesteleri?"

Britta'nın ağzı bir O harfi oluşturuyor, bacakları etrafımda sarsılıyor. "Hayır. Şey evet. Ama hayır."

"Hayır mı?" Onu battaniyenin üzerine atıyorum ve ıslak, küçük şeyi elimde şekillendirerek seksini avuçluyorum. "Bu sabah klitorisini yeterince iyi yalayamadım mı kraliçem? Sonrasında çenemden akan damlalar aksini söylüyor."

"Rex!"

Tanrım, geri çekilmem, kendimi dizginlemem gerekiyor ama bunu başaramıyorum. Azgınım, kiskancım ve aşığım ve bu güçlü bir üçlü. "Benim pis ağzımı istedin, değil mi?"

"Evet, ama..."

"Yine yalanmak istiyorsun," diyerek slipinin eteklerini beline kadar itiyor, amının nemli dikişinin üzerinden inliyorum. Bir ritmi kaçırmadan, o bakir eti ayırıyorum ve iki parmağımı içine daldırıyorum, çok derine itmeye dikkat ediyorum ve beceriyorum. Sıkmek. O sıkı ve sıcak. Bir erkek için olgunlaşmış. "İstedğini biliyorum, küçük kız."

"Oh!" Sırtını kamburlaştırdı, gözleri kör olmuş gibiydi. Kaba konuşmam onu bu kadar mı etkiliyor? Evet, etkiliyor. Evet, etkiliyor. Britta'yı memnun etmekten duyduğum gurur şakaklarımı zonklatıyor.

Ama parmaklarımı çekip yalamaya başlamak için ağzımı bacaklarının arasına daldırdığımda Britta'nın parmakları saçlarımı bükerek sonuna kadar inmemi engelliyor. "Hayır, seni içimde istiyorum" diye hıçkırıyor.

Sikim acıyla sarsılıyor, onu bakire amına gömmemi istiyor. İkimiz de tatmin olana kadar almak için. Doyana kadar. Bu dünyada Britta'ya tamamen sahip olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Onunla kısıtlama olmadan, sınırsızca sevişmek.

Pişman olacağı gerçeği beni engelliyor.

Belki de bunu kendime bile tam olarak itiraf edemedim, çünkü bu bilgi acı verici. Kalbimi asit dolu bir fıçıya düşmüş gibi hissettiriyor. Evet, müstakbel kral, gelininin bekaretini bozan adamdan intikam alabilir. Evet, asılabilirim. Evet, Britta'yla alay edilebilir. Bu son ihtimal en kötüsü. Neredeyse en kötüsü, onunla sevişmemi *gerçekten* istemediğini bilmek. Sadece kafası karışık, son zamanlardaki kederine kapılmış, acıyla başa çıkmak için insani bir bağ arıyor. Kara bulutlar geçip gittiğinde, böyle bir hatadan dolayı sızlanmasına izin vermeyeceğim. Bekaretini iri yarı bir kaba vermek.

"Hayır, Britta. Hayır."

Onun hayal kırıklığına katlanmak çok zor. Neredeyse beni kıracak. Beni delirtiyor. Saçımın her telini koparmak istiyorum.

Ve başının üstündeki örtüyü sıyrıp kraliçeyi çırlıçıplak bıraktığında, solgun teni battaniyelerin arasında parladığında daha da kenara itildim. Ona yaptığım yatak. Canavar için güzel bir bakire sunusu.

"Bir geceliğine sana ait olmak istiyorum. Tamamen."

Gözlerimi önümdeki ödülde alamayarak kalın bir sesle "Hayır," diyorum. Krallara layık bir ziyafet, önemsiz muhafızlara değil. "Bunu gerçekten istemiyorsun."

"Bana ne istediğimi söyleme." Ayağa kalkıyor ve ağzını ağzıma bastırıyor, bana onu doyumsuzca öpmekten başka seçenek bırakmıyor, içimdeki tüm hayal kırıklığı ve sevgiyle. Kalbimin her vahşi, ıstıraplı atışıyla. Ve sonra eli ereksiyonumu buluyor, pantolonumun içinden okşuyor, taşaklarımı kucaklıyor, ben bir küfür savurup öpücüğü kesene kadar onlara masaj yapıyor.

"Britta," diye .

"Benimle sevişmeni emrediyorum, REXINGTON MONROE," diye fısıldıyor.

Ve ipim koptu.

Britta

Bir erkek ve bir kadın arasındaki cinsel birleşmenin mekaniğini öğrendiğimden beri, her zaman bunun son derece garip olacağını varsaydım. Havasız bir yatak odasında zar zor tanışan iki insan sadece bunu atlatmaya çalışıyor. Ve eğer Rex'in beni bu gece saraya geri getirmesine ve bir prensle evlendirmesine izin verirsem, ilk seferim tam olarak böyle olacak. Buna izin veremem.

Bütün gece birbiri ardına büyümlü anlar yaşadım ve *biliyorum*, her şey buna bağlıydı. Rex'in beni battaniyelerin üzerine yatırdığı, ağzının ağılıkla benimkini tattığı, dilinin çaresiz kaldığı, iri, çalışan adam ellerinin çıplak göğüslerimde olduğu an. Ona karşı savunmasızım. Çırlıçıplaktım. Bakireyim. Ve o bana sahip olacak.

Ona sahip olacağım.

Bu inanılmaz geceyi biriktireceğim ve yıllarca bununla yaşayacağım.

Belki de olmayacak. Belki de bu gecelerden binlercesi olacak, Rex yıldızlı gökyüzünün altında beni sevecek, onun mükemmel ağırlığı üzerime çökecek.

Belki de biraz stratejik davranıyorum.

Eğer Rex ve ben sevişirsek, kesinlikle beni bırakamaz. Bırak da bir prensle evleneyim.

Ya Rex başından beri benim prensimse? Benim yanımda hüküm sürecek nihai kral? Bu iş için daha uygun kimse yok. O insanlar arasında bir dev. Adil fikirli, çalışkan, aslan yürekli bir kahraman. Saray bu fikre karşı çıkacaktır ama ben onlarla savaşacağım. Aşk için evleneceğim ve aynı zamanda krallığı koruyacağım. Elbette potansiyel bir müttefiki kaybedeceğiz ama aslan yürekli ve büyük cesaretli bir adam kazanacağız.

Aynı zamanda inatçı biri. Evet, inatçı.

Bu yüzden hemen ortaya çıkıp ondan kralım olmasını isteyemem. Bu fikri kabul etmesi için ona biraz zaman vermeliyim. Beni bırakmasını imkansız hale getirmeliyim. Şu andan itibaren.

Rex'in ağzı benimkini bırakıyor, şehvetle parlayan gözleri dudakları boğazımdan aşağı inip hassas tenimin her santimini öpmeden bir an önce benimkilere dikiliyor. Yolculuğu onu meme uçlarımı yalayana kadar aşağıya itiyor, her iki göğsümü de kocaman elleriyle kavıyor, hafifçe sıkıyor, beni yalaması ve emmesi için yerinde tutuyor. İşte o zaman meme uçlarımla bacaklarımın arasında vızıldayan sıcak bir tel olduğunu keşfediyorum, çünkü Rex'in ağzını seksime doğru itene kadar hızla ıslanıyor ve ağrıyor, kırılmış sızlanmalar ve hıçkırıklarla yalvarıyorum.

Göbeğime doğru karanlık bir kahkaha atıyor, başparmağı etimi sanki ona sahipmiş gibi ayırıyor, şişmiş mememin üzerinde yukarı ve geri sürtünüyor. "Kraliyet amını yalamamı mı kraliçem?"

"Evet."

"Söyle o zaman." Tümseğimi, iç bacaklarımın her birini öpüyor. "Ben de kaba kelimeleri severim."

"Yapamadım," diye nefes nefese kaldım.

"Söyle Britta."

"Yala beni, lütfen," diyorum aceleyle, gözlerimi kapatarak. "Sanki hayatının geri kalanında ihtiyacın olan tek yemekmiş gibi dilini üzerimde kullan."

Rex'in cevap iniltisi saf, şok olmuş bir haz ve beni tepeden tırnağa titretiyor, cesur olduğum için beni ödüllendiriyor. "Bu o kadar da zor değil, aşkım." Gözleri yüzümde, dilinin ucunu seksimin kaygan vadisinde bir, iki kez gezdiriyor. "Parmaklarımı o muhteşem, küçük amcığının içine sokacağım. Derine, kraliçem. Seni benim için hazırlayacağım." Orta parmağı açıklığıma bastırıyor, beklediğimden daha uzağa gidiyor, bu yüzden tam hissine alışmaya çalışarak bir nefes emiyorum. "Kirazını bu şekilde koparacağım. Dilimle acıyı yatıştırıp yavaşça sokabildiğim zaman," diye homurdanıyor.

Dışarı. "Çünkü sikim içine girdiğinde aklımı kaçıracam."

Başımı salladım. Her nasılsa, seks hakkındaki sınırlı bilgimle, Rex'in açıklaması mantıklı geliyor ve ona güveniyorum. Ona kalbimle, bedenimle, hayatımla güveniyorum. "Tamam," diye nefes alıyorum.

Beni yakından izleyerek, ıslaklığımın sesi doldurana kadar orta parmağını içime sokup çıkarıyor. Rex kadar tahrik olmasaydı bundan utanabilirdim, nefesi titriyor, göz kapakları düşüyor.

Yüzük parmağını da ekliyor, o iki kalın parmağı önce derinlere sonra sığlara daldırıyor, dili klitorisimin üzerinde ileri geri gidip geliyor. Ve yavaşça, parmaklarının pompalaması rahatsız edici olmaktan çıkıp inanılmaz bir hal alıyor. Bir sonraki içe doğru kayma, dışa doğru çekilme, kalçalarımın hareketlerle aynı anda yuvarlanmasına bağlıyım.

"Çok güzelsin," diye hırıldayarak yüzünü karnıma bastırıyor. "Saçımı tut, aşkım." Söyleneni yapıyorum ve uzun, ürpertici bir nefes alıyor, iki parmağını bekâretimi delip geçiyor, boğazımdan sert bir çığlık koparıyor. "Shhhh. Aşkım, aşkım, yakında daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Bu kelimelerdeki ıstırap, hürmet ve duygu beni kenetliyor ve aşağıya baktığımda neredeyse saçlarını yolduğumu görüyorum. Hemen tutuşumu gevşetiyorum ve bunu yaparken kadınlığım parmaklarının etrafında ayarlanmaya başlıyor. Kendimi rahatlamaya, klitorisime geri dönen, beni hevesle yalayan, acıyı hafifletmeye çalışan diline odaklanmaya zorluyorum - ve bana gösterdiği özen bu kez arzuyu daha da güçlü bir şekilde geri getiriyor. "Rex..." Fısıldıyorum. "Ben hazırım."

Başını kaldırıyor, gözlerindeki açlık kalbimi hızlandırıyor.

Uğultulu sinir kovanımı son bir kez yaladıktan sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve beyaz gömleğinin eteklerini kavırıyor. Biraz tereddüt etti, sonra çıkardı. Ve ben onun mükemmel dolgulu kaslarına bakakalıyorum. Saçları konusunda haklıydım. Çok fazla, siyah ve gür, bol miktarda saç geniş göğsünü ve kalın karnını sevgiyle okşuyor.

Rex kendine bakar. "Bu vücut sana layık değil," diyor pantolonunun düğmelerini açarak. "Ama sikim uzun ve sağlamdır. Sana iyi hizmet edecektir. Bunu göreceğim."

Bununla birlikte, shaftını pantolonundan çıkarıyor ve ben bir nefes alıyorum. Uzun ve sağlam olması onu anlatmaya yetmiyor. Onu görmek neredeyse... kaba. Siyah saçlarının arasına yerleşmiş, geniş damarlı, kıvrımlı

Yukarı doğru. İçindeki basınçtan dolayı benek benek kırmızı, çevresi ayak bileğim kadar. Tüm korkutucu özelliklerine rağmen, şimdiye kadar gördüğüm en şehvetli, en heyecan verici şey.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum. "Her santiminde."

Yutkunuyor, gözlerinde duygular titreşiyor ve bacaklarımın arasına uzanıyor, bakire kanımı avucunda topluyor ve göğsüne sürüyor, bu görevi yerine getirirken memnun bir şekilde hırlıyor. Sonra tüm o görkemli ağırlığını üzerime bırakarak kalçalarını uyluklarımın arasına yerleştiriyor. "Size binmek hayatımın en büyük onuru olacak kraliçem." Ağız benimkini buluyor, yavaşça, derinlemesine öpüyor, dili tekrar tekrar ağzıma giriyor. "Seni orgazma ulaştırmak için. Tüm krallıktaki ve ötesindeki en pürüzsüz kalçaları etrafımda titretmek için."

Ellerimi onun asi siyah saçlarında , sırtından aşağıya doğru kaydırıyor, dizlerimi kabaran göğüs kafesinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Ben de seni memnun etmek istiyorum."

Kahkahası kaba bir sıyrık sesi. "Verilmiş bir hediye, aşkım." Rex shaftını bacaklarımın arasından geçiriyor ve vücuduma birkaç santim sokarken boğazından bir ses çıkarıyor. "Tanrım, ama kraliçem çok sıkı. Sen daha on sekiz yaşında küçük bir kızsın, değil mi?" diye homurdanıyor. "Seni bu kadar sağlam becermek istediğim için utanmalıyım."

Cinsel organım onun kaba dilinin melodisiyle kasılıyor, ellerim omuzlarına uçuyor ve rahatsızlık hissetmeye başladığımda sıkıca sarılıyorum. Rex'e bakıyorum, kalbimde ona duyduğum tüm güveni ona göstermeye çalışıyorum - ve çaresiz bir ses çıkarmadan ve kalçalarıyla ileri doğru yumruk atıp kendini tamamen içime oturtmadan önce bir an için nefesini kaybediyor gibi görünüyor.

Ortamımda keskin bir sancı var, tamamen gerilmiş olmanın verdiği rahatsızlık. Ters olmanın. Beni kendine ait kıldığını hissedebiliyorum ve sahiplenilmenin bu içgüdüsel kanıtı odağımı acıdan alıyor. Ve ben sadece Rex'i görüyorum. Sadece Rex'i hissediyorum.

"Britta. Ah Tanrım," diye pantolonunu indiriyor. "Lanet olsun, çok sıcak ve ıslak."

Bana kafasını kaybedeceğini söylediğinde yalan .

Rex alçak sesle ve erkeksi bir şekilde inliyor, çenesi açılıyor. İri bedeni benimkinin üzerine yığılıyor, o hantal alt bedeni istemsizce itiyor, kalçalarını zorla açıyor, et ete hızla çarpıyor. Uzun dakikalar boyunca, başka bir şey yapamıyor gibi görünüyor...

ama bir iniltiyle kendini dizginlemeden önce beni büyük, acımasız dürtülerle *kızdırdı*.

"Affet beni," diyor kırık bir sesle boynuma doğru. "Cenneti hiç böyle tanımamıştım."

"değil," diye fısıldıyorum, tırnaklarımla kafa derisini sıyrıyorum. "Bunu seviyorum."

Ateşli tenime rahat bir nefes veriyor ve sağ ön kolunun üzerinde dengede durarak sol elinin parmak uçlarını göğüslerime doğru uzatıyor. İri, küt parmaklarının arasında yuvarlayarak meme uçlarımla oynuyor, göğüslerimin tamamını avuçlarının içinde şekillendiriyor. Onları açıkça seviyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki nelerden hoşlandığımı bilmek için açgözlüymüş gibi, elinin yolculuğu klitorisime ulaşana kadar aşağı doğru devam ediyor, şişen yumruma bastırıyor, beni nefes nefese bırakan kaygan, sert bir desen yaratıyor. Ve dokunuşuyla beni mahvederken, devasa seksini içime doğru tünelliyor, dışarı çekiyor ve her seferinde daha hızlı ve daha sert, homurdanıyor, kalın kalçalarındaki kaslar esniyor ve geriliyor.

Artık o rahatsızlıktan eser yok. Üzerimde sadece Rex var, savaş ganimetlerinin tadını çıkaran bir savaşçının resmi. Dünyanın geri kalanını bloke ediyor, varlığını dağ gibi omuzlarının genişliğine indiriyor, göğüs kıllarının şehvetli sürtünmesi göğüslerimin üzerinde yukarı ve aşağı tırmanıyor, meme uçlarımı lezzetli bir şekilde aşındırıyor.

Bacaklarımla arasındaki parmakları beni uçurumun kenarına sürüklüyor, ama dolu dolu sürülme hissi o kadar temel ve çığ ki, sahip olduğumu bilmediğim bir cinsel iştahın kilidini açıyor. İçimdeki o vuruşa, Rex'in şaftının her vuruşuyla ulaştığı büyümlü topraklara odaklanmaya başlıyorum ve vücudum şiddetle hızlanıyor, karnımda uğursuz bir girdap dönüyor.

"Kraliçem o sakin tadını çıkarıyor mu?"

"Evet. Evet."

"Bana senin olduğunu söyle," diye yalvarıyor huysuzca, buğulu gözleri bana yalvarıyor.

Bu istek beni daha yükseğe, uçuruma yaklaştırıyor, aramızdaki bu bağın başka bir seviyesine getiriyor. Onun tam olarak ne istediğini biliyorum ve bunu vermem gerekiyor. Bu bizim kendi dilimiz, doğru, dürüst ve acil. "Kalçalarının arasındaki o büyük, sert şey benim Rexington," diyorum başını aşağı çekerek, böylece tam kulağına karşı konuşabiliyorum. "Bana hizmet ediyor, sadece bana. Anlıyor musun?"

"Evet Majesteleri," diye bağıyor, dizlerimi omuzlarıma kadar itiyor, nefes nefese bir çaresizlikle üzerime geliyor, o koca beden bulanık bir hareket halinde, hayvani bir çiftleşme halinde. "Sadece sen. Sadece sen."

"İçime gel," diye mırıldanıyorum, tırnaklarımı sırtına gömüp aşağıya doğru söküyorum, kalçalarının sert yüzeylerini kavrayıp tokatlıyorum ve onun kesik kesik feryat etmesini sağlıyorum. "İçime girebildiğin kadar derine gir."

"Hayır, Britta, hayır." Yine de daha sert itiyor, elleri beni vahşi dürtülerine karşı sabit tutmak için popomun altından geçiyor. "Bunu yapamam!"

Ayak bileklerimi kilitliyorum. "Bu bir emirdir."

"Ahhh siktir. *Siktir.*" Dişlerini sıkıyor ve titremeye başlıyor. "Durduramıyorum. Tohumlarım geliyor, aşkım. Ama önce seni tatmin edeceğim."

Beni dümdüz ediyor, şimdi tüm ağırlığıyla üstümde, beni öfkeyle azdırıyor, sıcak nefesi kulağımda yankılanıyor. Başlamak için fazla uzağa gitmeme gerek yoktu, ama ondaki hayvani nitelik benimkini uyandırıyor ve ben seksimi onun şişman gövdesine sürtmeye başlıyorum. Tokada tokat, öğütmeye öğütme, dişlerim omzunun etini kazıyor, doruk başımın üzerinden geçiyor ve beni aşağı sürüklüyor.

"Kraliçe benim için geliyor," diye kükrüyor muzaffer bir edayla, şaha kalkıp yumruğunu kana bulanmış göğsüne vuruyor. "Seni *boşaltırım* Britta."

"Evet, Rex." Başım bir o yana bir bu yana savruluyor, vücudum onun inanılmaz büyüklükteki shaftının etrafında sıkışıyor, zaten daralmaların gücünden dolayı ağrıyor. "*Benim Rex'im.*"

İddiam onu sarsıyor ve gözleri kör oluyor, o devasa vücut hareketsiz kalıyor. Ağzı açık kalıyor ve inliyor, uzun ve alçak sesle, ıslak bir sıcaklıkla rahmime çarpıyor.

"*Britta'm,*" diye kükrer.

Tam istediğim gibi, kendini bedenimin mümkün olan en derin girintilerinde tutuyor, şiddetli kendini boşaltıyor, boğuk iniltileri kulağımda yankılanıyor. Rex'in sancıları içinde uzun dakikalar geçiyor, kığım onun morartıcı kavrayışına takılıyor, tohumu seksimden taşıyor ve battaniyelere, bacaklarımdan aşağıya, avuçlarına damlıyor.

Sonunda kendini yanımdaki battaniyeye bırakıyor, güçlü vücudunda bir ter parıltısı parlıyor ve bu muhteşem dev vücutumla devirmiş olmaktan duyduğum kadınsı tatmin duygusuna engel olamıyorum. Ve aşkımla. Kollarını bana doluyor ve beni göğsüne yashıyor, uyumam için sallıyor, beni hiç bırakmayacakmış gibi sarılıyor.

Öyle mi olacak?

Bana "benim"

dedi.

Bunu gerçeğe dönüştürmek için ne kadar ileri gitmeye istekli?

Uyku bana yaklaşırken, endişelerimi yarına bırakmaya karar veriyorum.
Rex üstesinden gelecektir. Ne pahasına olursa olsun bana
tutunacaktır. Yapacağını biliyorum.

Kalbim boğazıma düğümlemiş halde, küçük kraliçeye bakıyorum.
battaniyeler.

Şafak öncesi ışığı ahırın çıtalarından içeri sızıyor, porselen tenini öpüyor, gece yarısı saçlarındaki gizli mavi tonları vurguluyor. Çıplak vücudunda bıraktığım sıyrıklar.

Tanrım, o bir mucize. Tatlı, güzel bir mucize.

Kendi ellerime bakıyorum, yaralı ve şekilsiz.

Gerçekten bu kızla bir gece geçirme şansına sahip miydim? Bu nasırlı parmaklarla onun mükemmel tenine dokunmaya gerçekten cesaret edebildim mi? Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Bir prensle evlenmesine izin mi vereyim?

Yutkunarak dönüp ahırdan çıkıyorum, hedefim yakındaki dere. Derenin kenarına ulaştığımda çabucak soyunup doğruca gürül gürül akan suya giriyorum ve buz gibi suyun tenime saplanmasına izin veriyorum. Ancak ciğerlerim de kalbim kadar acı verici bir şekilde yanmaya başladığında yüzeye çıkıyorum ve her zaman ağacın dibinde bırakılan sabun kalıbına uzanıyorum. Kraliçe bir gece kızıştıktan sonra çiçek gibi taze kalabilir, ama ben kalamam ve bekaretini alan değersiz piç kurusu olmanın üstüne bir de onun etrafında kokuşmayacağım.

Başka biriyle evlenecek.

Elimdeki sabuna baktığımda onu parçalanmış halde buluyorum ve işe yaramaz köpük leşini dereye atıp kan çanağına dönmüş gözlerle süzülüşünü izliyorum.

"Erken kalkmışsın."

Omzumun üzerinden geriye baktığımda Katrina'nın bankta oturduğunu görüyorum. "Arkadaşa ihtiyacım yok, teşekkür ederim."

"Geceyi kraliçenin başını okşayarak geçiren biri için çok kötü bir ruh hali içindesiniz."

"Bu konuda tek kelime daha etme. Kimseye söyleme." Diğer kız kardeşlerimin kahvaltı ettiğine şüphe olmayan kulübeyi işaret ediyorum. "Bu onlar için de geçerli."

Katrina incinmiş görünüyor. "Tek kardeşimizin asıldığını görmek istediğimizi mi sanıyorsun?"

Patlamamdan pişmanlık duyarak sesimi alçalttım. "Hayır, tabii ki istemiyorum." "Ne düşünüyorsun, Rex?" Duraksıyor. "Onu seviyor musun?"

"Evet. Tanrım, evet." İçimdeki özlem ve ıstırapın her zerresi bu üç kelimeye sığmış gibi görünüyor. "Derinden."

"Saraydaki görevi kabul etmenizden nedeni o mu?"

"Tabii ki. Ben de tekrar yapardım. Ve yine. Çünkü ben bir aptalım." Kız kardeşim başını sallıyor. "Sen aptal değilsin."

"Oh, söz veriyorum, öyleyim." Yutkunuyorum ama boğazımdaki keskin düğümünden kurtulamıyorum. "Ne olacağını biliyordum. Bugün onunla tanışmak için iki prens-iki *nitelikli* adam- getireceklerini biliyordum ve bize izin verdim-" Ara veriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Muhtemelen bu akşam güneş batmadan önce başka bir adamla evlenecek."

"Ama..." Katrina'nın kaşları çatılır. "Anlamıyorum. Hiç de kararsız bir tipe benzemiyor. Sana sevgisini gösterip sonra başkasına mı dönecek?"

"Bir ittifak kurmak, tahta yeni bir kral çıkarmak ve krallığı korumak için evlenecek ama..." İç çekiyorum, kendimi acı gerçeği yüksek sesle söylemeye zorluyorum. Bir tanığın önünde. Böylece belki sonunda kalın kafama sokabilir ve asla bir hayatın hayalini kurmayı bırakabilirim. "Kral ve kraliçenin kaybından sonra sadece teselli için bana döndüOna bunu vermek benim için bir ayrıcalıktı. Ama yakında çok daha iyi seçenekler olduğunu anlayacaktır."

"Yanılıyorsun. Büyürken epeyce alay konusu olduğunu biliyorum. Hatta belki hâlâ. Ama kardeşim, beni dinle, senden daha iyi bir seçenek yok."

"Ben bir kraliyet mensubu değilim," diye belirtiyorum. "Kraliçenin gözüne girebilmek için muhafız olmaya çalışan düşük doğumlu bir demirciyim. Ve artık bunu... yapamam."

Bu sözleri yüksek sesle söylediğimde ne kadar doğru olduklarını anlıyorum.

Dün kraliçenin özel muhafızı olarak ilk günümdü ve bugün son günüm.

Öylece durup onun bir başkasıyla evlenmesini izlememin imkanı yok. Çocuk doğurmasını.

Umabileceğim en iyi şey onun sevgilisi olmak ve paylaşmayı reddediyorum.

Yapabileceğim tek şey onu saray duvarlarının güvenliğine geri götürmek ve demirciliğe geri dönmek. Birlikte geçirdiğimiz büyülü zamanın hatırasıyla yaşayacağım ama bunu gerçek dünyadan yapmam gerekecek. Kafamı bulutlardan çıkarmalıyım.

Dereden çıkıp aceleyle giyinmeden önce kız kardeşimin kulübeye dönmesini bekliyorum. Birkaç dakika sonra ahıra ulaştığımda

Britta'yı elinde şalıyla bir ileri bir geri volta atarken buluyorum. Beni görünce durdu ve umutlu bir ifadeyle yüzümü inceledi ama orada gördüğü şey omuzlarının çökmesine neden oldu. Onun hayal kırıklığını görmek beni öldürüyor, zaten karanlık olan ruh halimi daha da karartıyor.

"Sabah ilk nöbet değişiminden önce seni geri götürmeliyiz," diyorum ve ahıra gidip atıma yol gösteriyorum. Kendimi soğuk olmaya zorluyorum. "Önünde yoğun bir gün var."

Britta

Tahtımın önünde cafcaflı giyimli, gözle görülür derecede kibirli iki adama BAKIYORUM.

Richard elinde bir parşömen tutuyor ve her prensin sahip olduğu sayısız unvanı gururla sıralayarak okuyor ama kulaklarımdaki uğultudan hiçbir şey duyamıyorum.

Rex gelmedi. Onunla birlikte olmamı istemedi. Sadece bir gece için değil, her zaman.

Aslında diğer iki adam arasında seçim yapmama izin verecek.

Biri sarışın ve elindeki yakutları hayranlıkla seyretmekten kendini alamıyor. Diğeri ise kel ve ironik bir şekilde dolgun kaşlara sahip.

Onları birkaç tuhaf böcekten biri olarak görüyorum.

Kalbim büyük salonun taş zemininde paramparça olmuş durumda, ancak kimse bunu kabul etmiyor gibi görünüyor. Bu toplantıya geldiğimden beri tek kelime etmedim. Kimse nedenini merak etmiyor mu? Kalbimin kırık olduğunu herkes görmüyor mu?

Rex büyük salonun kapısının hemen içinde, diğer herkesten omuz omuza yukarıda duruyor. Bir işkence aletine bağlanmış gibi görünmesi pek teselli edici değil. Ya da elinin kılıcının kabzasının etrafında kıvrılmış ve titriyor olması, sanki her an çekip iki prensi öldürebilirmiş gibi. Hayır, bu beni rahatlatmıyor.

Saraya dönerken benimle sadece bir kez konuştu, o da ben müstakbel kralı seçer seçmez görevinden istifa edeceğini bildirmek içindi.

Dün gecenin hiçbir anlamı yok muydu? Tamamen saf mıydım?

"Kraliçe Britta," diyor Richard, bir süredir adımları sayıkladığını belli edercesine. "Sevgili konuklarımızın her biriyle biraz zaman geçirmenizin en iyisi olacağını düşünüyoruz. Belki bahçelerde bir yürüyüş? Ya da nehir kenarında bir piknik?"

Bir izdihamın önüne yatmamızı öneriyor olabilir. Bunun için aklım yerinde değil. Kendimi zar zor toparlıyorum.

Bakışlarım Rex'e kayıyor. Çenesi çatlamanın eşiğinde, gözleri kırmızı çerçeveli görünüyor. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. O bensiz bir hayatı nasıl hayal edebilir ki?

"Kraliçe Britta?" Richard bu kez daha kararlı bir şekilde söylüyor.

Mahkemenin önünde kendimi küçük düşürdüğümün farkına varıyorum. Yine de ne yapmalıyım? Hiçbir şey olmamış gibi yargılamaya devam mı edeyim? Bu adamların ikisinden de etkilenmiyorum ve bana sevebileceğim adamlar gibi gelmiyorlar. Gözlerindeki hırs ve açgözlülük bana bunu anlatmaya yetiyor. Ama tüm bu süreci öylece bir kenara atamam.

Bunu kabul edebilirim. Richard ve sarayla dalga geç.

Ve sonra kimseyle evlenme.

Ama bu krallığı tehlikeye atabilir. Katrina, Priscilla ve Rex'in diğer kız kardeşleri gibi insanlar, ki onları sadece bir gecede sevmeye başladım.

Ne yapacağımı bilmiyorum... ve konuşacak kimsem yok. Tek sırdaşım sabahdan beri benimle neredeyse tek kelime konuşmadı ve ilk fırsatta gitmeyi planlıyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Bahçelerde bir yürüyüş kulağa hoş geliyor."

Sarışın adam -Prens Corwin- öne çıkar ve elini uzatır. "Benim için bir onurdur, Majesteleri."

Diğer prens önce teklif etme şansı bulamadığı için sinirlenmiş görünüyor ve Richard'a tükürüğe bulanmış fısıltılarla bağırıyor. Başka bir seçenek göremediğim için elimi Corwin'in elinin içine koyuyorum, tek istediğim sert ve nasırlı bir avuçken onun avucunun yumuşaklığı karşısında neredeyse irkiliyorum.

Alçak bir gümbürtü büyük salonu dolduruyor ve herkes kaynağını bulmak için etrafına bakıyor. Ben hariç herkes. Sesin bir devden geldiğini biliyorum ve onu tanımaktan vazgeçtim.

Corwin beni büyük salondan çıkarırken göğsü kabarmış bir halde saray mensuplarına başıyla selam veriyor. Sağıma, soluma ya da eski sevgilime bakmıyorum, dikkatimi önüme veriyorum. Çenem yüksekte. Corwin bu geçit töreninin sadece göstermelik olmadığını anlamadan önce sessizce bahçelere doğru yürüyoruz. Aslında sohbet etmemiz gerekiyordu.

"Şimdi, Kraliçe Britta. Siz de gibi yakut sever misiniz?"

Öldür beni şimdi.

Onu bir adamın kolunda gördüğümde nefesim ciğerlerimde buza dönüştü. kraliyetten başka bir şeyle karıştırılamayacak bir adam. Benim fakir olduğum yerde o zengin. Benim kaba ve çirkin olduğum yerde o adil ve yakışıklı. Mükemmel uyuyorlar ve ben onun mükemmel dişlerinin her birini söküp bir kolyeye dizmek istiyorum.

Büyük salonun girişinde sağa ve sola adım atıyorum, acı kemiklerimi parçalıyor. Belki de saraya döner dönmez görevimden istifa etmeliydim ama yerime koyacakları adamların hiçbiri onu koruyacak kadar iyi değil.

Ve böylece bir süre daha ben olacağım. Bu işkenceye katlanmak gerekecek.

Hırıltılı bir nefes alıp Britta ve Prens Corwin'in peşinden gidiyorum.

Kokusu havaya karışıyor ve burnumda kıvrılıyor -yaban çiçekleri- ve ben kırık bir şekilde inliyorum, ellerim onu hissetmek için ağrıyor. Yanından ayrıldığımdan beri banyo yapmış, açık krem rengi bir elbise giymiş, saçlarını kafasında bükülmüş bir örgüyle toplamış. Dün gecedan çok farklıydı ama aynı derecede etkileyiciydi. Tahtının üzerinde çok kimsesiz görünüyordu. Yalnız. Yanına gitmemek için kendimi zor tuttum. Ona sarılmamak, kollarımda sallamamak ve her şeyin yoluna gireceğini söylememek için kendimi zor tuttum. Çünkü bunu yapmak için burada olmayacakken ona bunu söylemeye hakkım yok. *Burada olmayacağım*. En başından beri kendimi onun hayatına sokmaya, pis ellerimi onun üzerine koymaya, böyle bir şey asla gerçek olamayacakken ona benim demeye hakkım yoktu.

İleride Britta ve Corwin bahçeye giriyor ve hiç hoşlanmadığım sık ağaçların olduğu güney patikasını kullanıyorlar. Ben olsam kuzeyi önerirdim, orada ışıktaki kalabilirlerdi. Saray manzarasında. Britta'nın kendini bu kadar sert tutması da hoşuma gitmiyor ve o herif her yorum yaptığında yüzüne doğru eğilmek zorunda mı? Yakınlık olmadan da onu gayet iyi duyabilir.

Dönüp patikada gözden kayboluyorlar ve kalbim gırtlığıma kadar çarpıyor. Onları tekrar görebilmek için hızımı artırıyorum ve bunu yaptığında kanım ateş kıvamına geliyor, dünya etrafımda dönüyor.

Corwin ellerini Britta'nın boynuna kilitlemiş, Britta çırpınıyor. Bir an için, bir şeyler gördüğüme yemin edebilirim.

Beynim, benimle evlenebilecek bu adamı öldürmem için bana bir bahane Aşk. veriyor.

Ama görüntü kalıyor ve ben artık düşünmüyorum, sadece koşuyorum, kırmızı kanama

korku tenimi nemli hale getiriyor. Son anda pozisyonlarını değiştirebilecekleri ve Britta'yı sakatlayabileceğim ihtimaline karşı kılıcımı çekmiyorum. Ben çok daha iri bir adamım ve bunu kendi avantajıma kullanıp kraliçeye dokunmaya cüret eden adamın üzerine atılarak onu tüm zırhımla yere seriyorum. Boynundan tutup yere yapıştırdım. Arkamda Britta'nın boğulurcasına nefes aldığını ve öfkenin akbabalar gibi üzerime üşüştüğünü duyuyorum.

Kılıcımı çekip başımın üstünde tutuyorum-

"Hayır!" Britta hırıltılı bir sesle elini bileğimde dolaştırıyor. "Kim olduğunu bilmiyorum ama o prens değil. Onu sorgulamalıyız."

Şiddet uygulama isteğiyle titriyorum. Onun intikamını almak için.

Haşarat altımda kıvranıyor, cezalandırılmayı talep ediyor. Ama ben kraliçenin isteklerine karşı gelmek için yaratılmadım. Sanki acizmişim gibi. Bunun yerine kılıcımı ters çevirip kabzasını kafasına sertçe indiriyorum ve adamı derin bir bilinç kaybına uğrattıyorum.

Saatlerce uyanmayacak.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Vereceği cevaptan korkarak, "Kötü mü yaralandın?" diye soruyorum.

"Hayır."

Hâlâ öfke ve korkudan titreyerek kılıcımı yerine yerleştiriyorum ve Britta'yla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum. Gözlerindeki yaşları gördüğümde, yeryüzünde hiçbir şey beni zırhımı çıkarıp yere atmaktan ve ona sarılmaktan alıkoyamaz. Kollarımı onun titreyen bedenine dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum. "Artık güvendesin, aşkım. Artık sana zarar veremez."

Kolları boynuma dolanıyor ve bugün ilk kez kendimi aklı başında hissetmemi sağlıyor. İkimiz de zor nefes alıyoruz, ellerimiz dolaşıyor. Ve yüzünü boynuma gömmek için onu yerden daha yükseğe kaldırmak dünyadaki en doğal şey gibi görünüyor. Etrafımızla ilgili son farkındalığımla, bizi patikadan çıkarıp gölgelerin içine sokuyorum, sikim pantolonumun bağlarına karşı sertleşmeye başladığında bir lanet okuyorum. Nefesi boynumu yıkıyor, ardından dudaklarının tereddütlü sıyrıkları geliyor, başımı eğdiğimde daha da cesaretleniyor ve kelimeler olmadan daha fazlasını istiyor. Boğazımın kenarından bir çizgi öpüp emiyor ve sonra utanmazca, çılgınca birbirimizi pençeliyoruz.

Ellerim kıcının üzerinde geziniyor, o daracık et yığınlarına masaj yapıyor, onu kucağımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, kulağımda onun onay iniltilerini dinliyorum.

Yine de bunu yapamayız.

Bu affedilemez.

Ona görevimden istifa edeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Ona saldıran bu adam belli ki bir tür sahtekârdı. Ama bu Britta ve benim aramda hiçbir şeyi değiştirmez. Asla açıkta birlikte olamayız.

Şu anda açıkta değiliz, mi?

Hayır. Saklandık. Yalnızız. Bedenim bu gerçeği unutmama izin vermiyor. Özellikle de bacaklarını belime dolayıp ağzımı aradığında, bana yumuşak dudaklar ve istekli bir dil sunduğunda, açgözlülükle kabul edip öpücüğün içinde hırladığımda. Onu neredeyse kaybediyordum. Neredeyse onu kaybediyordum.

Ona hiç sahip

olmadın. Pek

sayılmaz.

"Sana ihtiyacım var," diye nefes alıyor ağzıma karşı, pantolonumun düğmelerini açmak için aramıza uzanıyor. "Çok korktum Rex ve sana ihtiyacım var."

Bu kelimeler beni

mahvediyor. Beni

sendeletiyor.

Britta'nın güvenceye ihtiyacı var ve bunu ona vermenin en hızlı yolu da o en yakın bağ. Ruhlarımızın birleştiği ve bedenlerimizin tek vücut olana kadar sıkıca kenetlendiği yer. Her şeyi paylaşıyoruz. Korku, zevk, umut.

"Evet, kraliçem," diye inleyerek elbisesinin eteklerini ellerimde topladım, beline kadar kaldırdım ve bileklerimin agresif kıvrımlarıyla iç çamaşırlarını yırttım. İnce, narin kumaş katmanları kolayca açılıp amını ortaya çıkarıyor ve güzelliğini bana ilk kez ışık altında gösteriyor. Islaklıkla parlıyor. "Korkun seni kremadan mahrum bırakmaya yetmedi."

Yeşil gözleri kocaman, duygu dolu. "Karanlık anlarımda bile sana ihtiyacım var."

Britta'nın itirafı beni alçaltıyor ve aynı zamanda onu memnun etmek için çaresiz bırakıyor. Ağızlarımızı birbirine emdirerek, onu sikimin üzerine kaldırıyorum, aşağıya, aşağıya bastırıyorum, eve gelene kadar kendimi sıırıslıkam kıvrımlarının arasına gömüyorum. Dünyanın en dar yerine kilitlendim. "Ve lanet bacakların şimdiden etrafımda titriyor, değil mi?" Alnımızı birbirine dayayarak törpülüyorum. "Tabii ki öyle, çünkü taç olsun ya da olmasın, sikimin üzerine oturduğunda benim azgın küçük kızım oluyorsun."

"Evet," diye nefes nefese kalıyor.

"Nasıl istersiniz, Majesteleri?" Ağzına karşı fısıldıyorum. "Hızlı ve sert mi?"

"Hızlı ve sert," diye tekrarlıyor, düzensiz bir şekilde başını sallıyor, gözleri cam gibi - ve onu becermeye başladığımda, tatlı, yasak amını direğimde yukarı ve aşağı zıplattığımda, onu sevmesini, zevk almasını, boynunun beş itişten sonra gücünü kaybetmesini izlediğimde tam onlara bakıyorum.

Tanrım, o çok güzel, kalbimi kırıyor.

Dün gecedен sonra özlem dolu bir hayata mahkum edildim. Şimdi nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

Çünkü bana sarılıyor, adımını büyük bir neşe ve özlemle fısıldıyor ve ben de ilk kez Britta'nın bana gerçekten ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorum. Belki de ben sadece bir teselli aracı ya da kederinden uzaklaşmak için bir oyalama aracı değilimdir. Bana karşı derin hisleri olmasaydı, onu kurtarmaya geldiğimde bana böyle rahatlamış bir şekilde bakar mıydı? Üniforma ceketimin yakalarını kavrar, arkasına yaslanır ve zerre kadar utanç ya da tereddüt duymadan bana bu kadar güvenir miydi? En başta kendini bana bu kadar özgürce teslim eder miydi?

"Rex," diye inliyor, kalçaları sikimin üstünde kıvranıyor ve ben bu ses tonunu şimdiden biliyorum. Kraliçe orgazma yakın ve onun istekli hizmetkârı olarak ben de tatmin olmaya açım.

"Britta'm gelmek ister mi?"

"beni," diye sızlanıyor, başını şiddetle sallıyor. "*Şimdi.*"

Sikim neredeyse onu dölle dolduracak. Bu kızdan böyle emirler almak benim zayıflığım. Ya da belki de benim gücümdür, çünkü kendi doruk noktamı tutabiliyorum ve ellerimi elbisesinin arkasına doğru tünel açarak çıplak kıkına kabaca masaj yapıyorum. Sonra vücutlarımızın birleştiği ıslaklığı topluyorum ve serçe parmağımı yavaşça küçük pembe göt deliğine sokmak için kullanıyorum, gözlerinin açılmasına neden oluyorum. "Hoşuna gitmesine izin var," diyorum.

Nefesi kesiliyor. "Rex," diye inliyor, sikimin etrafında kenetleniyor. "Sakın durma."

Kalçalarımın hızlı şaklamalarıyla tatlı bedenine doğru itiyorum, parmağımı bakire göt deliğine aynı ritimle sokup çıkarıyorum ve onun parçalanma görüntüsüne hayret ediyorum. Gözleri odağını kaybediyor, amcığı etrafımda gittikçe sönükleşiyor, ta ki ben doruk noktamı uzak tutmak için kendimi zorlayana kadar.

"Beni terk etmeyeceğini biliyordum," diye soluk soluğa bağıyor, parmak uçları omuzlarıma batıyor. "Fark edeceğini biliyordum..."

Aklımın bir köşesinde alarm çalıyor ama artık çok geç. Son bir kez adımlı söylüyor ve klitorisini aletimin dibine sürterek orgazmı bastırıyor. Ve amının o küçük, dalgalanan kasılmaları beni belimden kavıyor ve taşaklarımdaki tohumu sıkıyor. "Britta," diye inliyorum, hissi emen hayvani bir durumda, sikim onun dar kanalında her sarsıldığında homurdanıyorum, onu harcamamla yıkıyorum, muhtemelen tatlı, küçük kraliçemi hamile bırakıyorum - ve tıpkı dün gece olduğu gibi, bu olasılık titreşen et sapımı daha fazla parçalıyor, aşağıdaki yapraklara sıçradığını duyana kadar onu ağzına kadar dolduruyor. "Britta," diye inliyorum hırıltılı bir şekilde. "Beni *onurlandırırıyorsun*, Britta."

Bir an sonra kollarıma yığılıyor ve ben onu tutuyorum, bir elimle saçlarını okşuyor ve onu sallıyorum, bedenlerimiz hala birleşmiş durumda.

Beni terk etmeyeceğini biliyordum. Fark edeceğini biliyordum.

Söylediği sözler kafatasımda yankılanıyor ve beni bir endişe duygusuyla dolduruyor.

Kalacağımı düşünüyor.

Neden düşünmesin ki?

Ayrılma yemini ettikten sonra onu bir kez daha azdırdım. Kendi sözümüne sadık kalmadım. Ben... ben onu yönlendirdim mi?

Bu bana karşı gerçek hisleri olduğunu gösterir.

Ve yavaş yavaş olabileceğine inanmaya başlıyorum. İmkânsız gibi görünse de, onun için güvenlikten daha fazlasıyım. Kalbim sevinmek istiyor. Diz çökmemi ve güneş gökyüzünden kaybolana kadar benim olması için ona yalvarmamı emrediyor. Ama onun için en iyisi bu mu?

Hayır.

Hayır, ben kral değilim.

Bu tartışmaya açık

değil.

Ben . Unroyal. Çirkin. Onun altında.

Bunu görmesine yardım etmeliyim. Britta için en iyi olanı yapmalıyım. "Daha önce söylediğin şey, aşkım... gitmememle ilgili..."

Başını kaldırıp bana gülümsüyor ve boğazımı kalabalıklaştırıyor. "Kalıyorsun, değil mi?" Sesi o kadar umut dolu ki beni ikiye böldü. "Kalmazdın... Yani..." Yüzü pembeleşmeye başlıyor. "Gerçekten gidiyor olsaydın benimle tekrar sevişmezdin. Benim kralım olacaksın, Rex. Tabii ki olacaksın."

Kralı mı?

Tanrım, bencil bir piç oldum. Acımasızca davrandım.

"Kralım olur musun, Rex?" diye sorar duraksayarak, gözlerinde şüphe dans etmeye başlamıştır bile.

"Britta..." Kelimeler kifayetsiz kaldığı için düzensiz bir şekilde başlıyorum. Kendimi açıklamanın bir yolu yok. Korkmuştu, bana ihtiyacı vardı, ben de yardım ettim. Bu kadar ilerisini göremedim.

Ona imkânsızın mümkün olduğunu düşündürdüm.

Devam edemeyince beni itiyor, kucaklaşmamız başladığından beri ilk kez ayakları yere basıyor. "O ilk gece yanımda uyudun. Bana çok sıkı sarıldın. Ve... beni öptün, bana dokundun, içime girdin. O anların hiçbir anlamı yok muydu?"

Her biri Tanrı'nın bir hediyesiydi.

Ama bunu yüksek sesle söylersem, onu daha da ileri götürmüş olurum, değil mi? Bu ağaçların altında yaptığımdan daha kötüsü mü?

Benim Downsriver'ın kralı olmam gülünç bir fikir ve daha önce de belirttiğim gibi, onun bir başkasıyla evlenmesine seyirci kalmayacağım.

Burada yapabileceğim tek şey gitmesine izin vermek.

Bir gün bana teşekkür edecek. *Edecek.*

"Bunların hepsi, Majesteleri..." Bir avuç jileti yutuyorum. "Onları yapmamı sen emrettin."

Yüzü solgunlaşıyor ve korkunç bir an için bayılacağını düşünüyorum.

"Rex..." diye nefes alıyor, sesi donuk, hayalet gibi. "Kalbimi kırdın ve bu asla ama asla onarılamayacak."

Ve sonra dönüp uzaklaşıyor.

"Britta," diye boğuluyorum, neredeyse dizlerimin üzerine düşüyorum. Oklarla vuruldum. Durmuyor, saraya dönerken bir kez bile arkasına bakmıyor.

Ne yaptım ben?

Neden bu doğru bir şeymiş gibi gelmiyor?

Körlemesine, baygın sahtekâra doğru sendeleyerek yaklaşıyorum, eğilip onu omzuma atmadan önce silah olup olmadığını kontrol ediyorum. *Onu yetkililere götür ve git.* Yapabileceğim tek şey bu. Kraliçeye zarar verdim ve saray duvarlarının içine girmeme izin verilmemeli.

Bilinci yerinde olmayan adamı zindanların bulunduğu sarayın yanındaki kuleye taşırken tepeden tırnağa ağrıyorum. Onu içeri atıyorum.

bir hücreye koyup, kraliçenin kendisi istisnasız serbest bırakılmasını emredinceye kadar kilitlenmesini emrediyorum ve sonra atımı almak için ahırlara doğru yola çıkıyorum, bu sırada özlem dolu gözlerim kraliçenin yatak odasının penceresinde.

İçeride mi? Ağlıyor mu?

Gerçekten onun kalbini kırdım mı? Bunu nasıl yapabildim? Kargaşayı duyduğumda atıma binmeye hazırlanıyordum.

Bu, saray duvarları içinde duyulan tipik bir kargaşa değil.

Bu çok daha gürültülü. Bağışmalar, bineklerinin üzerinde koşuşturan adamlar, sarayın kulelerinden ok atan muhafızlar var.

"Saldırı altındayız!" diye bağırıyor biri. "Northstream'den askerler."

Ruhum lanet bedenimi terk ediyor.

Saldırı altında mı?

Britta.

Britta tehlikede.

Kraliçeden başka en büyük hedef kim ?

Boğazımda düğümlenen bir feryatla, kılıcımı çekmiş bir halde saraya doğru koşuyorum.

O an, tam bir aptal olduğumu anladım. Ayrılabilirdim, başka biriyle evlenmesine izin verebilirdim ama tehlikede olduğu ya da zorluklarla karşılaştığı her seferinde tekrar tekrar geri gelirdim. Uzak kalmak imkansız olurdu. Ama şimdi onu kaybettim. Onu kaybettim.

Ve şimdi ben ona ulaşmadan ölebilir.

Şu ana kadar *kraliçe olduğumu* fark etmemiştim.

Evet, unvanın bana ait olduğunu biliyordum. Ama ben kalbi kırık on sekiz yaşında bir kızım, ailem öldü, krallığım saldırı altında ve dilime gelmeyecek emirler için bana bakan düzinelerce adam var.

Richard, Corwin'in -eğer gerçek adı buysa- ellerinde hayatıma kastettiğini kendisine bildirdiğimden beri küplere binmiş durumda. "Majesteleri, sizi temin ederim ki Prens Corwin kraliyet ailesindendir. En iyi soydan geliyor. Unvanları çoktur! Bir casus tarafından değiştirilmiş olmalı. Tek açıklaması bu."

"Northstream'den bir casus, şüphesiz," diyorum sesimi bularak. "Saldırmadan önce kraliçeyi ortadan kaldırmak istediler. Ve başarılı da olacaklardı, eğer..."

Adını söylemeye dilim varmıyor.

Tüm yapmamı siz emrettiniz Majesteleri.

Eğer bugün ölmezsem, sanırım bu sözler hayatımın geri kalanında kulaklarımda yankılanacak. Çünkü Rex haklı. Ona bana dokunmasını, beni öpmesini, benimle sevişmesini emrettim. Bunları zaten yapacağından o kadar emindim ki. Benim onun sevgisine ihtiyacım olduğu kadar onun da benim sevgime ihtiyacı vardı. Nasıl bu kadar yanılmış ? Bir gün kraliçe oldum ve şimdiden gücümü kötüye kullanıyordum. Darağacına gönderilmeliydim.

"Saklanmayı talep ediyorum!"

Şaşkınlık içinde başımı gür kaşlı kel prene çeviriyorum. Hâlâ burada mı? Neden?

"Kraliyet ailesi için güvenli bir oda yok mu?" Prens, büyük salonda koşuşturarak gürüyor. "Derhal oraya götürülmeyi talep ediyorum. Bu çok çirkin!"

"Belki de hem kraliçeyi hem de Prens Egregious'u alt katlardaki güvenli ambara götürmeliyiz," diye önerir Richard saraya, gözle görülür bir şekilde boşa kürek çekmektedir. "Orada evlenebilirler. Tahtta bir kral olunca, belki de Northstream iki krallığın misillemesinden korkarak geri çekilir."

Arkamda, sanki bir kapı tekmelenerek açılmış gibi büyük bir gürültü kopuyor.

Düşman olduğunu varsayıyorum ve korku göğsüme vuruyor, ama döndüğümde

Rex.

Gözlerinde cehennemle büyük salona doğru ilerliyor.

Ama ona bakmak ve söylediklerini hatırlamak canımı acıtıyor, bu yüzden hızla arkamı dönüyorum. Richard'a "Hayır," dedim. Sonra daha yüksek sesle, "*Hayır. Şimdi beni dinleyin, dinleyen herkes. Hiçbir erkekle evlenmeyeceğim. Sadece bugün, biri beni öldürmeye çalıştı, bir diğeri korkaklığını sergiliyor ve bir diğeri de kalbimi bedenimden ayırdı. Evlenmeyeceğim. Şimdi değil. Asla evlenmeyeceğim. Bana bir daha sorma!*"

Richard başını eğdi. "Evet, kraliçem."

Muhafızlardan birine, "Git prensi sakla, nasıl isterse," diye emrediyorum.

"Senin de saklanmaya ihtiyacın var Britta," diyor Rex, sesi kısık bir şekilde. "Güvenli bir yere gitmen gerek. Derhal. *Lütfen.*"

"Hayır. Konuşmayacağım." Konuşmak acıtıyor. Dik durmak acıtıyor. *Her şey* acıtıyor. "Ve benim muhafızım olarak görevinden alındın. Lütfen git."

"Hayır."

Gözlerimin arkasına ateş bastırıyor. "*Hayır mı?*"

"Hayır. Seni terk etmiyorum." Rex başını sallıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Kraliçemi koruyacağım. *Her zaman.*"

Başımı salladım. "Hayır. İnsanları koruyacaksın." İstedığimin bu olduğunu fark ettim. Vermem gereken emir bu. Bir kraliçenin en büyük önceliği halkıdır. Ancak tecrübesizim ve adamlara nasıl komuta edeceğimi bilmiyorum. Bir gün yapacağım. Ama şimdilik dilim tutuldu.

Sonrasında olanlar inanılmaz.

Rex'e bakıyorum ve aklımdan geçenleri *mükemmel* bir şekilde okuyor gibi görünüyor. Arzularımı, çatışmalarımı ve yorgunluğumu görüyor ve daha önce onda görür bir otorite havasıyla yanıma gelip komutanlardan ve saray üyelerinden oluşan dinleyicilere bakıyor. "Sen. Bir düzine asker al ve Downsrive'ın tebaasını uyar. Önce kadınlar ve çocuklar olmak üzere hızla doğu bölgesine hareket etmelerini söyle." Dikkatini başka bir komutana yöneltir. "Sen. Kulelerdeki adamların acilen takviyeye ihtiyacı var. Onlara kaleden daha fazla silah getirin. Ne pahasına olursa olsun onları saraydan uzak tutun. *Kimse* duvarları aşıp kraliçeye yaklaşmasın, anlaşıldı mı?"

"Evet," diyorlar hep bir ağızdan ve umutlu görünmeye başlıyorlar.

"Casus uyandı mı?" Soğukkanlılığımın bir kısmını geri kazanarak söylüyorum. "Onu sorgulayın. Northstream için casusluk yapmak üzere gönderildiyse, savaş planlarını biliyor olabilir."

Rex başını sallar. "Sürpriz yapma şansları var ama biz araziye biliyoruz. Bunu kullanmamız gerek. Onları teknelerin demirlediği girişe doğru çekin. Askerlerimiz teknelerle nehri geçsin ve geri dönsün.

yaya olarak. Kuzey Akım askerleri karşıya geçmek için hiçbir yolları olmadan suyun kenarında bırakılacaklar."

"Ailemi öldürdüler," diyorum, sesim duygu yüklü. "Beni de öldürmeye çalıştılar. Onları fareler gibi boğdular."

"Vahşi, kraliçem," diyor Rex, bana arayan bir bakış atarak. "Bunu sevdim."

Ağzımın kenarı çekiliyor ama gülümsememi geri alıyorum. "Peki sen ne yapacaksın?"

Rex'in kaşları birbirine yaklaşıyor ve silahlanan adamlara bakıyor. Hem onun hem de benim emirlerime uyan adamlara. Ve ne yapacağını şaşırılmış görünüyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Ağzını açar açmaz harekete geçtiklerini görmüyor mu? Yan yana hükmetmiş olsaydık her şeyin nasıl olabileceğini görmüyor mu? Şimdi ona göstermek istiyorum. Neyi kaybettiğine şahit olmasını sağlamak için.

Ya da belki de onu mantığın ötesinde seviyorum ve ona potansiyelini göstermek istiyorum.

"*Liderlik* edeceksin, Rexington," diyorum sessizce. "Liderlik edeceksin."

Gözlerinde belirsizlik titreşiyor, ama doğasında bana itaat etmek var, bu yüzden bir kez yutkunuyor ve başını sallıyor. Bana uzun, son ve ezberleyici bir bakış atıyor ve askerlerin ortasına doğru ilerliyor, askerler yeni liderlerine yol açmak acele ediyor.

Kanlı cesetler yığını içinde yatan devimin görüntüsü kanımı donduruyor. Sanki ona olan aşkımın hâlâ canlı ve iyi olduğunu, hatta belki de her saniye daha da arttığını gösteren başka bir kanıtı ihtiyacım varmış gibi. "Ve sen ölmeyeceksin!" Rex büyük salonun kapısına ulaşmadan önce haykırıyorum.

Rex duruyor, elini çerçeveye koyarak duraklıyor, sonra kalbimi de peşinden sürükleyerek mücadeleye devam ediyor.

Rex

Planımız -benim ve Britta'nın- işe yarıyor.

Kuzey Akım askerlerini girişin kenarına itiyor, etraflarında dönüp diğer yönden üzerlerine geliyor ve onları can havliyle yüzmeye gönderiyoruz. Savaşın yarısında, Britta'nın müstakbel suikastçısının ikinci bir asker dalgası hakkında bilgi verdiği haberini aldım ve düzinelerce adamımı krallığın çevresine sürpriz bir saldırıya yönlendirdim.

Akıntı tersine dönüp Northstream geri çekildiğinde güneş ufukta batmaya başlamıştır. Şiddet tehdidi kontrol altına alınmış ve

Kraliçe güvende, yaralıların derhal müdahale edilebilecekleri doğu alanına götürölmelerini emrediyorum. Ve adrenalini azalırken, savaşın son kanlı saatlerini zihnimde yeniden canlandırmaya başlıyorum. At toynaklarının güröltüsü ve kılıçların çarpışması arasında bağırın sesimi duyuyorum. Liderlik etmem istendi ve ben de yaptım, çünkü kraliçe benden bunu istedi.

Bu kadar doğal hissetmeyi hiç beklemiyordum. Ya da herkesin dinlemesini.

Britta'nın zarar görmediğini kendi gözlerimle görmek için hızla saraya doğru ilerlerken bir adam miğferini çıkarıp bana saygıyla bakıyor.

Başka bir asker de aynı hareketi yapıyor. Ve sonra bir başkası. Ve bir başkası.

Göğsüme bir gurur tohumu ekiliyor ve alçakgönüllölük ve bir miktar şokla beslenerek büyümeye başlıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanarak yanlarından geçiyorum.

"Hayır, Downsriver sana teşekkür ediyor, Rexington Monroe," diye sesleniyor içlerinden biri arkamdan. "Sen olmasaydın Northstream bayrağını dalgalandırıyor olurduk."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için başımı sallayıp yürümeye devam ediyorum. Ama saraya yaklaştıkça göğsümdeki baskı artıyor. Bugün erken saatlerde, hayatımın aşkı benden kralı olmamı istedi ve ben onu geri çevirdim, bunun için gerekenlere sahip olmadığımından o kadar ki.

Mümkün mü... Öyle mi?

Tanrım, umarım değildir, çünkü bu farkındalığın zamanlaması daha kötü olamazdı. Asla evlenmeyeceğine dair yemin ettiğini duydum. Ses tonundaki inancı duydum. Elimdeki tüm şanslar gitti. Britta'yı kaybettim... ve onu elimde tutabileceğimi düşünmeye başladım.

Hayır. Şimdi beni dinleyin, dinleyen herkes. Hiçbir erkekle evlenmeyeceğim. Sadece bugün, biri beni öldürmeye çalıştı, bir diğeri korkaklığını sergiliyor ve bir diğeri de kalbimi bedenimden ayırdı. Evlenmeyeceğim. Şimdi değil. Asla evlenmeyeceğim. Bana bir daha sormayın!

Bu sözler kafamda dönüp dururken sarayın kapısında duruyorum ve elimin topuğuyla göğsümün ortasını ovuyorum. Kalbim bir darağacı tarafından boğuluyormuş gibi hissediyorum. Onun kralı olabilirdim, değil mi? Daha da önemlisi, kocası. Sevgilisi ve arkadaşı. Çocuklarının babası. Bunun mümkün olduğunu kim düşünebilirdi ki? Sonuçta ben bir liderim. Kız kardeşlerimin şakalarına maruz kalmıyorum ya da tombul, iri yarı bir demirci değilim. Ben bir askerim. Bu dünyadaki en inanılmaz, en vahşi güzel kız tarafından aranan bir adamım.

Görünüşe göre ben de israfçı bir aptalım.

Sertçe yutkunarak sarayın kapılarını açıyorum, girişten geçip büyük salona giriyorum. Britta girişime sertçe bakıyor ve ayağa fırlıyor, bir eli sanki kendini sabitlemek için tahtının koluna doğru uçuyor.

Alt dudağı titriyor, gözleri ıslıl ıslıl parlıyor.

Aşk, iki elin boğazımı sıkması gibi bir şey. Ve o anda biliyorum ki *pes etmek yok*.

Onsuz hayatım darmadağın olacak.

Miğferimi çıkarıp bir kenara atıyorum, ardından göğüs zırhım geliyor. Sonra bacaklarımdaki zırhı çıkarıyorum, ki bu zorunlu, böylece onun önünde diz çökebileceğim. Ve bunu şimdi yapıyorum. Kraliçemin önünde diz çöküyorum ve hayatım için yalvarıyorum. "Bana bir daha sor," diye yüksek sesle söyleniyorum. Toplanan askerlerin ve saray mensuplarının duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Lütfen Britta. Benden tekrar kralın olmamı iste."

Sessizliği bir bıçak yarası gibi.

Tanrım, onu çok kötü incittim. Bunu bilmek *acı* veriyor. Ama *pes etmek* bir seçenek değil.

Asla . Ondan. Bizden.

"Benden tekrar kralın olmamı iste ki sana aşık olduğumu söyleyebileyim. Evimin önünden tören alayıyla geçtiğin günden beri seni -her anını kendi özgür irademle- sevdim. Sana yakın olmak, gece gündüz seni korumak için işimi bıraktım aşkım, çünkü hiçbir krallıkta senden daha değerli kimse yoktur. Bir kıza sana taptığım kadar tapmak, kraliçem, kendimi senin yanına ait olarak hayal etmek zordu, ama eğer beni kabul edersen, orada gururlu ve şanslı bir adam olarak duracağım. Daha önce aptallık ettiğim için özür dilerim. Lütfen bana tekrar sorun," diye bitirdim kırık bir sesle.

Başımı kaldırdığımda gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görüyorum. Ancak uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Ta ki, mucizelerin mucizesi, uzanıp parmak uçlarını yüzümde gezdirene, ıslak parmaklarını yüzümden çekip onları inceleyene kadar. "Kralım olur musun, Rexington Monroe?"

Sevinç, rahatlama ve sevgi içimde patlıyor. Beni geri aldı. Her şeye rağmen beni geri aldı ve ben zar zor nefes alabiliyorum. "Bu benim için bir onurdur."

Ayağa fırlıyorum ve bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından Britta kollarıma geri dönüyor ve müstakbel eşimi büyük salonun dışına

askerler metal miğferlerini taşa vurarak onaylarını haykırıyorlar. Kısa bir süre sonra mahkeme üyeleri de koroya seslerini katıyor.

O zaman ondan başka bir şey yok. Ve yıllar parıldayan bir yol gibi açılıyor.

EPILOG

Britta

Beş yıl sonra

Tepede kır çiçeklerinden bir buket topluyor, güneşin okyanusa dalışını izliyordum ki kocamın oğlumuzla birlikte yaklaştığını duydum. Çok ciddi, çok erkeksi binicilik derslerinden birinin ortasındaydılar, bu yüzden onlara seslenmedim. Rex, Downsriver'ın yeni ve gelişmiş ordusuyla yaptığı antrenmandan son güneş ışınlarını yakalamak için aceleyle eve dönmüştü, ben de yeni taş gözetleme kulesinin arkasından dolanarak onlara vakit ayırmaya niyetlendim. En azından konuşmaları tuzlu havada bana ulaşana kadar.

"Öğretmenim tembelliğin günah olduğunu söylüyor. Öyle mi, baba?"

"Önemli olan her şey bittikten sonra olmaz," diye cevaplıyor Rex. "Ya da Pazar günüyse. Pazar günü tembellik diye bir şey yoktur."

"Ohhh." Braiden'in zihnimin gözünde ciddiyetle başını salladığını görebiliyorum. Şu anda dakikada yaklaşık doksan dokuz soru sorduğu bir evrede ve bu konuda çok sabırlı olmaya çalışıyoruz. "Günah başka nedir?"

"Oh... çalmak. Öldürmek. Yalan söylemek ise en kötüsü."

"Neden yalan söylemek en kötüsü?" Braiden soruyor.

"Bir adam ailesini doyurmak için çalabilir ya da bir masumu kurtarmak için öldürebilir.

Bunlar affedilebilecek günahlardır ama yalan söylemek bir insanın onurunu yok eder." "Hiç yalan söylediniz mi?"

"Bir keresinde gerçeği çarpıtmıştım," diyor Rex, sesinde bir ürperti. "Ve bu bana neredeyse annene mal oluyordu. Neredeyse mutluluğuma mal oluyordu. Hayatıma."

Braiden'in nefesi kesilir. "Lanet olsun, Da."

Rex bir attı. "Diline dikkat et."

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor oğlumuz. "O olmasaydı ne yapardın?"

"Sence ben ne yapıyor olurdum?" Rex diyor ki, sanki cevap çok açık. "Hala onu geri kazanmanın yollarını arıyor olurdum. Peki neden?"

"Çünkü asla ama asla pes etmemelisiniz."

Rex sıcak bir şekilde, "Doğru," diye karşılık verir. "Şimdi bineğini ahıra götür ve bakımıyla ilgilen. Bugün çok iyi iş çıkardın."

"Güle güle, baba."

Gülümseyip kuleye yaslanıyorum ve karşı yönden gelen toynak seslerini dinliyorum. Kalbim aramızdaki bağ için iç çekiyor

Kralım ve oğlu. Bugünlerde pek çok şey için iç çekiyor. Aşkla dolup taşan bir evlilik. Gelişen bir krallık.

Elimi hamile karnımın üzerinde
gezdiriyorum. Yeni bir hayat.

Çevremde Rex'in uçurumun kenarına yaklaştığını ve ellerini gevşekçe arkasında kavuşturarak yüzünü gün batımına doğru kaldırdığını görüyorum. Onun görüntüsünü hevesle özömsüyorum, şimdi ikinci bir deri gibi giydiği ve onu başlangıçta olduğundan daha da seksi yapan özgüvenine hayret ediyorum. Birbirimize olan aşkımızı ilk itiraf ettiğimiz zamanlardan. Bu adam Downsriver'ı adil ama sağlam bir otoriteyle yönetmekle kalmıyor, bana eşit ortağı olarak değer veriyor. Eş yöneticisi ve kraliçesi. Tüm kararlarda danışmanı.

Sürekli onu arzuluyorum.

Özellikle de şimdi, erkekliğinin kanıtı karnımda büyürken.

Tek yapmam gereken adını fısıldamak ve o da başını çeviriyor, yüz hatlarını kaplayan zevk ve aşkla beni taş kuleye yaslanmış halde buluyor. "Tanrım, harika görünüyorsun Britta," diye mırıldanıyor, bana doğru geliyor, gözleri aşağıya, dolgun göğüslerimin elbisemin yakasında dolgunlaştığı yere doğru kayıyor. "Her tarafın altın ışıkla kaplı. Bir melek."

"*Senin* meleğin," diye mırıldanıyorum ve onu öpmek için aşağı çekiyorum.

Ona genellikle karanlık çöktükten sonra yatak odamıza özgü bir dille yaklaşıyorum. Dudaklarımı sonuna kadar açıp, bir fahişe gibi üst dudağını yalıyorum. O da bunu açlıkla karşılıyor, nefesi daralıyor, ereksiyonunun hamile karnımın alt tarafına doğru uzanıp dürtmesi sadece birkaç dakika alıyor. "Hizmetime ihtiyacınız var mı Majesteleri?" diyor kısık sesle, pantolonunun düğmelerini açmak için uzanmaya başlamıştı bile. "Zevkinizi görmek benim için bir onurdur."

Bir elimi şişkin seksinin üzerinde gezdiriyorum, taşaklarını sıkıca kavriyorum ve ismimi boğuk boğuk söyleyişini dinliyorum. "Hizmet etmeye her zaman çok heveslisin, değil mi?"

İniltisi aşağıdaki kayalara çarpan suyun sesine karışıyor. "Hizmet *etmek* mi? *Evet.*"

Basıncı arttırıyorum. "Zavallı adam. Bunların boşaltılması gerekiyor, değil mi?" "Evet. *Lütfen.*" Kalçalarını umutsuzca yuvarlayarak elime vuruyor.

"Onları güzel kraliçemin kalçalarının arasına boşaltmama izin verin."

Ağzlarımız çarpışıyor, birleşmek için sabırsızlanıyorlar. Temas.

Bağlantı.

Tahtlarımıza oturduğumuzda eşitiz. Ya da
oğlumuz için karar verirken.

Ama yatak odasında Rex benim hizmetçim, ben onun hükümdarıyım ve ikimiz de rollerimizden zevk alıyoruz. Her fırsatta o rollere bürünmek için can atıyoruz. Şu anda olduğu gibi, dönüp avuçlarımı kulenin üzerinde düzleştirdiğimde. "İznim var," diye fısıldıyorum, gözlerim kapalı, meme uçlarımı utanmadan taşa sürtüyorum.

Nefesim kesildi.
Heyecanlıyım. Kocam
için açım.

Rex açık ağzını boynumun yan tarafına yerleştiriyor, sonra elbisemin eteğini topluyor, belime doluyor. Nefes almadan duraklıyor. "İç çamaşırı giymiyorsun kraliçem," diye inliyor, çıplak avuçlayarak. "Sen de en az benim kadar azgınsın."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Beni bekletme."

Kıyafetlerdeki hızlı bir hışırtının ardından Rex'in şaftının kalın başı açıklığıma bastırıyor. Lezzetli inçler içimde kayıyor, Rex bir erkek homurtusuyla kendini *sertçe* dikeyyor. "Sikim hoşunuza gitti mi kraliçem?" diye homurdanıyor ve dişleriyle boynumu tırmıklıyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum, anın etkisiyle birdenbire kendimden geçiyorum. Pembemsi-turuncu ışıktaki durmuş, birbirimize olan aşkımızı kutluyoruz. "*Her şey mükemmel.*"

Vücutlarımız sıkıca birleştiğinde, Rex güçlü kollarını etrafımda dolaştırıyor ve sağ omzumun üzerinden bir öpücük için ağızlarımız buluşuyor. "Mükemmel," diye onaylıyor, öylesine şiddetli bir aşk döküyor ki öpücüğün içine beni sarsıyor. "Mükemmel, kalıcı, sonsuza dek. Seni tüm kalbim ve ruhumla seviyorum Britta."

"Ben de seni seviyorum," diye soluyorum, gözlerim ıslak. Sonra kalçalarımı sıkıca geriye iterek tıslamasını sağlıyorum ve yaralı elimi denge için kuleye vuruyorum. "Şimdi göster bana kralım."

SON

Daha Fazla Jessa Kane mi İstiyorsunuz?

Yeni sürümlerden haberdar olmak için buradan kaydolun:

<https://www.jessakaneauthor.com/newsletter-sign-up>

Şimdi müsait!

HEFTY

Zaman kadar eski, acıklı bir hikâye. Juniper Lisesi'nin futbol takımının iri yarı hücum oyuncusu Zach, okulun güzel ponpon kızına aşıktır. Jill onun liginin tamamen dışındadır, onu geri istemesine imkan yoktur...oh, ve kız kardeşinin en iyi arkadaşıdır. Ama otobüsün arka sırasındaki büyümlü bir gece, Jill'in Zach'e

yakınlaşma ihtiyacını keşfetmesine yardımcı olur...ve o, kızın yardım edecek kadar güveniyor. Çocukluğundan beri sevdiği inanılmaz kız dudaklarını ve çok daha fazlasını teklif ettiğinde koca bir adam başka ne yapabilir ki? Ama Jill'in sevgisini kazanmak gerçekten çok mu zor? Yoksa

Zach başından beri ona sahip miydi?

Buradan alın: <https://bit.ly/2FtpwMN>